44. ÉVFOLYAM, 34. SZÁM Ára: 3,80 Ft 1988. AUGUSZTUS 24.

Ludas Matyi

Brenner György rajza

– Látom, ti is csak idáig jutottatok a világútlevéllel...

– Önök adták a világnak, a Rubik-kockát és a Bánfi-hajszeszt, és most ilyen minőségű almát akarnak eladni?

Kenyértörés

Könnyű francia kenyeret süt a nemrég alapított részvénytársaság, de máris kiderült, hogy ez a kenyér sem könnyű. Nem a vekni, hanem az R meg a T.

Miután több pék otthagyta a céget, kevesellve a bért. Az Rt. az eddiginek majd a dupláját, havonta 20 000 forint körüli bért akart adni, ám a Bér- és Munkaügyi Hivatal kijelentette: Hohó! Ez nem megy csak úgy! Az összeget nálunk kell jóváhagyatni és az nem lehet több, mint az átlagos. Ezt az ÁBMH képviselője nyilatkozta el a tv-ben, hozzátéve, hogy a részvénytársaságokkal nem az a cél, hogy a bér legyen több, hanem a társasági jövedelem.

Vagyis a szakmunka mellé egy-két részvény is szükségeltetik. Mert, aki csak dagaszt és nem vagdos, az Rt-ben sem jár jobban, mint az ÁV-ban. Liska Tibor közgazdász ugyan nemrég azt mondta, hogy az Rt. csak egy szükséges rossz, az már egy döglött ló, hiszen a Parkinson-törvényt is annak gyakorlatából találták ki – mégis, mintha nálunk külön is döglesztení akarnák.

Mert úgy gondolom, itt elsősorban a hivatal presztízséről van szó. Ha nem folytathat „bérjóváhagyási eljárást" és sok lesz az Rt. mi dolga lesz a hivatalnak? Ugyanakkor az is lehetséges, hogy a hivatal képviselője tájékozatlan. Nekem egy közgazdász azt mondta, hogy az Rt. maga állapítja meg, mennyit fizet. Amennyit elbír. De talán ő tudja rosszul... Hiszen most egy felszabadulás utáni filmen éli reneszanszát: „Senki nem tud semmit!" Pedig többet fizetni ugye nemcsak az Rt-nél kellene?!

A rádióban és a tv-ben megismerkedhettünk egy kazánkészítő vállalkozóval – mi is írtunk róla –, aki havi 15 000-et fizet alkalmazottainak (nettó!), amellett, hogy ingyen ebéddel látja el őket, sőt kávét meg cigarettát is ad hozzá! (Szívja, nem szívja, mindegy). Ez már megközelíti – magyar módra – azt a nürnbergi szőnyegpadlógyárat, amelyről „álommunkahelyként" írt egy nyugatnémet újság: minden alkalmazottnak szolgálati kocsija van, a munkavezetőnek Mercedes, a tanulónak egy kis Volkswagen jár. Munkaidő alatt ingyenes a kávé, a kóla, háromféle sör van és az sem baj, ha valaki jókedvű lesz tőle. A tulaj azt a magyarázatot adta, hogy neki nincs elpazarolni való pénze, ez a „befektetés" a dolgozókba megéri neki, mert az ő minőségi munkájukból él...

Ilyen furcsa elmélete van egy nürnbergi kapitalistának, ez is mutatja, hogy nem lehet nyakra-főre mindent átvenni odaátról. Például azt, hogy a munkavezetőnek szolgálati Trabantja legyen. Legfeljebb az ingyen kávét lehetne bevezetni. Hiszen – tudtommal – a hivatal végre feloldotta azt a korlátozást, hogy a százmilliós értékekkel gazdálkodó vállalati igazgatónak csak külföldi vendégeit van joga repi-kávéval kínálni.

Földi Iván

120

A magánszektor ismét lepipálta az államit, még az autókereskedelem területén is. Most értesültem arról, hogy míg a Merkur-sorszámok keményen stagnáltak, a magánszféra 120 autót hozott be az országba. Ezek az autók modernek, korszerűek, kisfogyasztásúak, egyetlen szépséghibájuk; hogy loptták valamennyit, valahol Európában. Tudom, külföldön nem nagyon nehéz autót lopni, de behozni őket az országba, és idehaza forgalomba állítani – korántsem könnyű. Ehhez a bűnbanda szabályos Merkur-papírokat hamisított, átütötték a motorszámot, a közlekedésfelügyelet levizsgáztatta őket, a rendőrség meg magyar rendszámmal látta el valamennyit. A gyanútlan állampolgáraink pedig megvásárolták mindet.

A bűnbanda lebukott, a vizsgálat folyik, nyilván nem úszszák meg szárazon – úgy kell nekik! Hanem a 120 jóhiszemű magyar vevő szénája is elég rosszul áll. Mint a nyomozás vezetője elmondotta, most konzultálnak az ügyészi szervekkel arról, hogy mi legyen a vevők sorsa. Ez magyarul természetesen azt jelenti, hogy elkobozzák-e tőlük az autókat vagy sem? – Hisz a magyar vevőnek, úgymond, észlelnie kellett volna, hogy a Merkur-papír hamis, és a kocsi motorszámát kijavították, egyes számokat kiköszörültek, a 3-asokból pedig 8-asokat csináltak.

Tehát nem a Merkurnak kellett volna észlelnie, hogy lopják a blankettáját, nem a műszaki vizsgabiztosnak, hogy preparálták a motorszámot, és nem a rendőrnek, hogy ezt a kocsit egész Európa körözi, hanem nekem, aki a Merkurnak csak az előjegyzési blankettáját ismerem, azt sem tudom, hogy hova van a motorszám beütve, és fogalmam sincs arról, hogy mi a különbség az Interpol és az Intertotó között.

Na de most már én is óvatosabb vagyok. A napokban vettem át az új kocsimat Csepelen. Hát, mit mondjak, a vásárláskor kapott Merkur-blanketta igen gyanús, mert eredetileg 1986-ra ígérték a szállítást, a befizetett előleg után pedig nevetségesen alacsony kamatot írtak jóvá. Megtaláltam a motorszámot is. Sajnos elég sok benne a 8-as, ezeket óvatosságból átjavítottam 3-asra. Ezenkívül ajánlott levélben érdeklődtem Európa valamennyi rendőrségénél, hogy nem körözik-e a kocsimat.

Az autót sajnos egyelőre nem tudom használni, mert hiányzik belőle egy garanciális alkatrész.

Most várok. Hogy mire?

Hátha ellopják.

Trunkó Barnabás

VALUTÁS ÁRU

– „Drága Freddy bácsi! Sürgősen küldjél 100 dollárt, vagy egy csaptelepet...!"

BRENNER GYÖRGY:

Ma és most...

MAGASABB ADÓSÁV

– Valamiért csak utál a főnököd, hogy ilyen sok jutalmat adott?!...

FIATALOK

– Azt se tudják, mit csináljanak jó dolgukban: gyülekezzenek, utazzanak, vagy sztrájkoljanak.

– Lehet, hogy jövőre ilyenkor már jobb Alkotmányt ünnepelünk?...

NAGYMAROSI VITYILLÓ

– Nézz ki, szívem, ezek magyar buldózerek?...

Történelmünk fehér foltjai

Divatba jöttek a fehér foltok.

Mindenki fehér foltokat akar feltárni.

A legtöbb ország történelmének vannak fehér foltjai. Sőt, egyes országok történelmén vörös fonálként húzódnak át a fehér foltok. Akad olyan ország is, amely egyetlen fehér folt. Alaszka területének nagy részét például télen-nyáron összefüggő hótakaró fedi.

A mi országunk történelmének fehér foltjai különös anyagból gyúrt fehér foltok. Ezek vándorolnak. Hol ez a folt fehér a történelmünkben, hol meg az. Még a nép fantáziáját is megihlette ez a jelenség, a mese is úgy kezdődik: hol folt, hol nem folt... Így aztán történészeink tájfutók is egyben, naphosszat rohangásznak történelmünk virányain, hogy valamennyi fehér foltot fel tudják deríteni.

Nos, történelmi fejlődésünk eme pontján örömmel közöljük: nekünk is sikerült egy fehér foltot felderítenünk. Ez a fehér folt mostanáig makacsul kivonta magát a vizsgálódások alól, soha senkinek nem sikerült feltárnia mit csinált Rákosi Mátyás 1949. június 1-jén este 22 óra és 22 óra 15 perc között. Mi most fellebbentjük a rejtélyt, ezzel a Nagy Türelemjáték újabb részecskéje kerül a maga helyére, segíti a történelmi tisztánlátást. Forrásainkat nem áruljuk el, de bizonyítékaink mindenkinek a rendelkezésére állnak. Majd ötven év múlva, a kötelező türelmi idő elteltével.

Tehát Rákosi Mátyás 1949. június 1-jén késő este a hivatalában ült és dolgozott. Rákosi Mátyás akkortájt minden késő este a hivatalában ült és dolgozott. Ám e ponton szembe kell szegülnünk bizonyos idealista kutatók feltételezéseivel. Rákosi Mátyás nem azért dolgozott minden késő este a hivatalában, hogy addig se kelljen a feleségével lennie, hanem igenis azért, mert sok volt a munkája.

1949. június 1-jén 21 óra 50 perckor az új népszámlálás adatait tanulmányozta. Fejcsóválva vette tudomásul, hogy hazánk lakóinak száma a tízmillió alá esett. Ám veleszületett derűlátása most sem hagyta cserben, 21 óra 52 perckor már arra gondolt, hogy június 11-én úgyis hivatalba lép az új kormány és Ratkó Anna majd ad nekik.

Rákosi Mátyás ezek után — 21 óra 55 perckor — egy kérvényt vett elő. A Weiss Manfréd Művek dolgozói rimánkodtak, hadd vegyék fel végre a Rákosi Mátyás Művek büszke nevet. Rákosi Mátyás 21 óra 57 perckor felemelte piros ceruzáját és ráírta a kérvényre: várjanak még egy évet. Mert jóságos, de gondos atya volt, tudta, hogy nem jó elkényeztetni a gyermekeket.

És most jön az a negyedórás időszak, amelyet mindezideig egyedül nekünk sikerült feltárnunk.

Rákosi Mátyás 1949. június 1-jén pontosan 22 órakor benyúlt íróasztalának jobb felső fiókjába és elővett egy könyvet. Az elegáns kötet még egészen friss volt, nyomdaszagot árasztott. A címlapján ez állt: Rákosi Mátyás: Építjük a nép országát. A délelőtt kezdődő Könyvnap alkalmából jelent meg, arról, hogy a vásárlók egymást letaposva verekedtek volna érte, nincs közvetlen tudomásunk. Feltehető hogy Tamási Áron, Juhász Ferenc, Nagy László és Örkény István kötete nagyobb keresletnek örvendett, de hát a népi demokrácia még épphogy átvette a proletárdiktatúra funkcióját. Igazán nem lehetett elvárni, hogy minden olvasó ízlése egyszerre csap át a mennyiségből a minőségbe.

Rákosi Mátyás 1949. június 1-jén 22 óra 02 perckor kinyitotta a kötetet. A könyv harmadik oldalán egy fényképre bukkant: Saját képmására. Néhány percig — 22 óra 08-ig — tűnődve nézegette az erősen idealizált, ám mégis ismerős vonásokat, majd csendesen így szólt:

— Szó, ami szó, nem vagyok egy férfiszépség. Viszont alakom örök időkre rányomja bélyegét hazánk arcvonásaira.

Becsukta a könyvet és felsóhajtott.

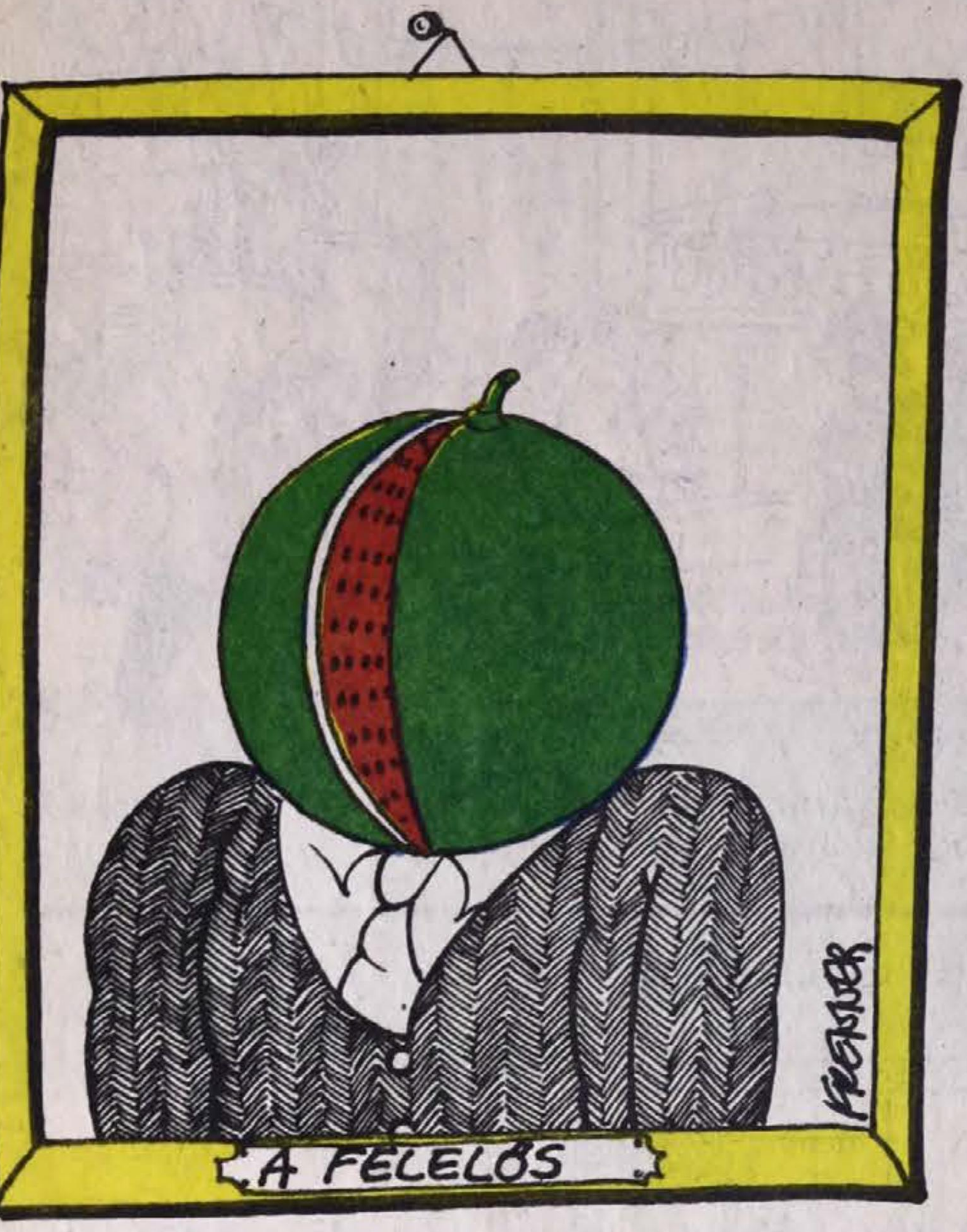
— Csak az a kérdés, negyven év múlva jut-e valakinek még eszébe, hogy én voltam az első bőrfejű Magyarországon...

Hazánk történelme emellett sötét foltokban is bővelkedik.

De azokat tárja fel a Nemeskürty...

Peterdi Pál

AUGUSZTUSI PORTRÉ

– Mondjam inkább a „B" változatot?

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

A híres tragika elvesztette a férjét. Mivel a kisvárosban ez jelentős esemény, a temetésen mindenki ott van, aki csak számít.

Másnap egy járókelő így kondoleál a művésznőnek:

— Láttam tegnap a ravatalozónál, mennyire megrendített e a férje halála!

— Az semmi — feleli a színésznő. — A sírnál látott volna!

SZILÁNKOK

MEGLEPŐ

Brahovácz meséli:

— A múlt héten kint voltam Bécsben és képzelje, a Mariahilferstrassén egy osztrákkal találkoztam.

TÍPUS

— Remekül megkönnyebbültem, hogy jól kipanaszkodhattam magam Neked, de Te tartsd a szád, mert utálom, ha panaszkodnak nekem.

TÁBLA

A NAGY MELEG MIATT A FORRALT BORT JÉGEN TARTJUK!

HÁZASSÁG

— Én mindjárt másodszor szeretnék házasodni, mert az első rendszerint rosszul sikerül.

OLVASÓI NÉZŐPONT

— Milyen jó lehet maguknak humoristáknak. Ha rossz kedvük van, csak kitalálnak maguknak egy röhögtető, jó viccet.

PRESSZÓ-TÖRZSVENDÉG

— Minden év végén visszakapom annak az összegnek a felét, amivel egész évben becsaptak.

SIKERTELEN ÉLET

— Nekem semmi sem sikerült az életben. Még ellenséget sem sikerült szereznem magamnak.

EGY SZERKESZTŐ

— Kéziratát kitűnőnek találtam, de nem közölhetem lapunkban, mert tehetségesebb, mint én.

ROSSZ TERMÉSZET

— Ismerőseim szerint átkozott rossz természetem van. Ha pénzt adok nekik kölcsön, vissza szoktam kérni.

VÁLTOZÁS

— Te is megváltoztál, amióta főnök lettél! Azóta sokkal barátságosabb vagy.

HENTESNÉL

— Én nem sokat adok a külsőségekre, de ha tudna adni valami belsőséget...

MAGÁNY

— Én nem vagyok haragtartó, hamar békülök, de sajnos nincs kivel.

TITOK

— Eddig sikeresen titkoltam, de most kiderült rólam, hogy én egy áldott jó ember vagyok.

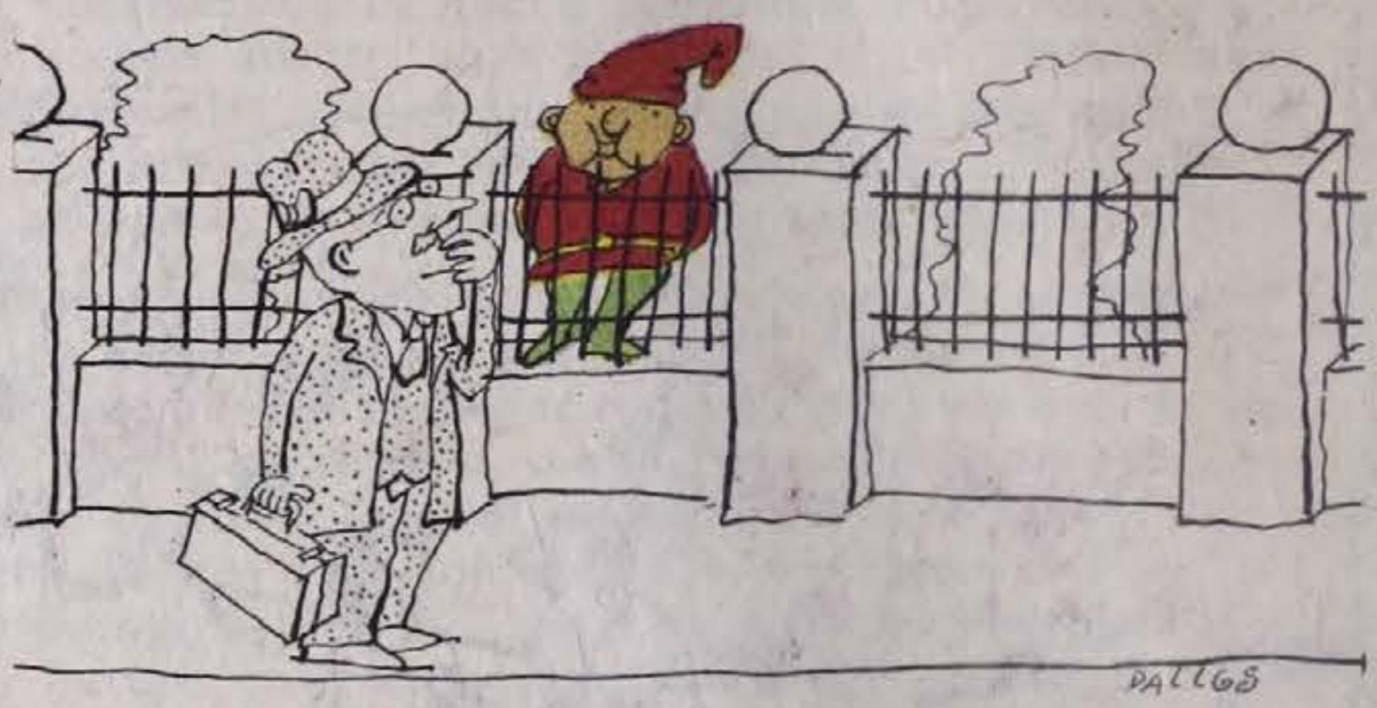
KÉZÍRÁS

X. eredeti aláírása is olyan, mint egy rossz hamisítvány.

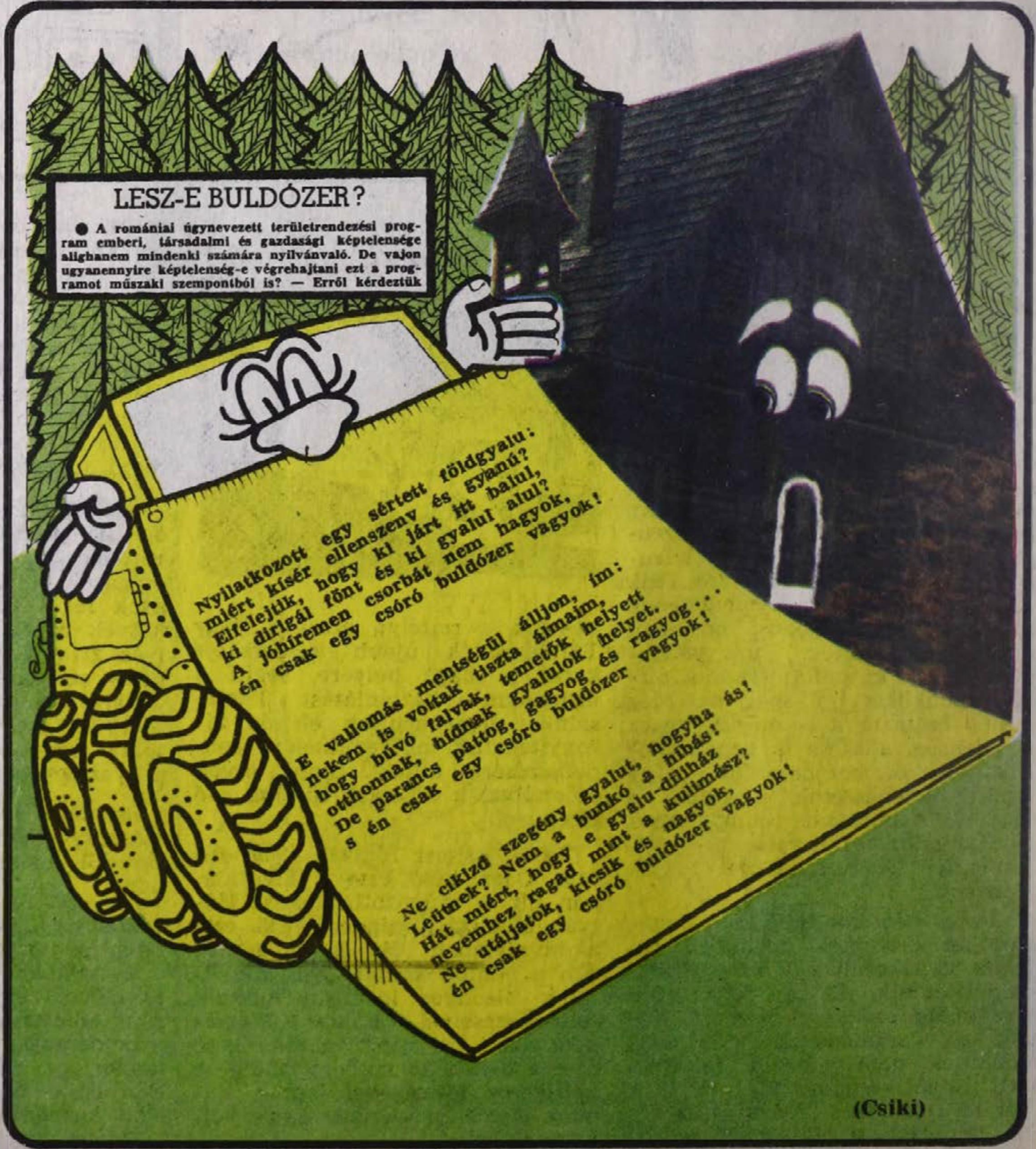
NŐI DOLGOK

— A VII. kerületből átköltöztem a VIII. kerületbe, mert ott szebb a körzeti orvos.

Galambos Szilveszter

– Én nem a kertitörpe vagyok, hanem a tulajdonos...

ELŐÉRZET

– Az adórendeletnek köszönhetően viszont sohasem kell majd átélnünk egy túltermelési válságot!!

POSTABONTÁS

VAN KIS DOLOG...

Kedves Uram!

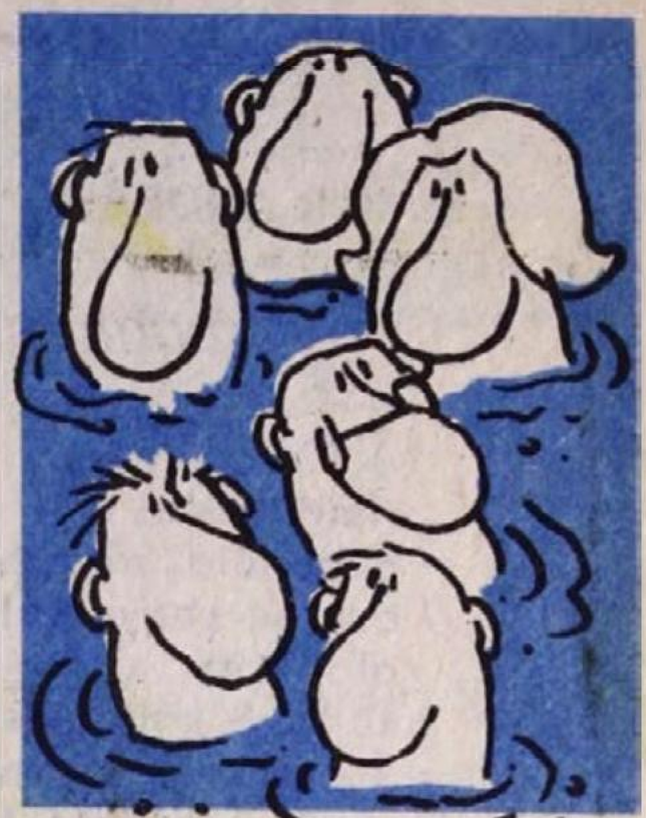
Mindenekelőtt engedje meg, hogy reményemet fejezzem ki: Ön és kedves családja végül mégiscsak szép két hetet töltött a magyar (német) tenger partján. Az időjárás, amennyire emlékszem, kifejezetten kedvezett Önöknek, meleg volt a levegő, kellemes a víz, amelynek tisztaságáért, levelük tanúsága szerint, Ön kedves uram, a családjával egyetemben oly sokat tesz. Higgye el, nem gúnynak, olcsó poénkodásnak szánom ezt, s most már az Ön példáján is lemérhetem: környezetünk, a természet védelme komoly áldozatokat kíván az egyszerű állampolgártól éppúgy, mint a bonyolult helyzetben lévő államtól.

De lássuk a medvét! Bámulom Önt, mert amint írja, egy négytagú családdal merészkedett le a Balatonhoz. Lám, kalandvágyból mit meg nem tesz az ember! Mert biztosan már korábban olvasta, hallotta a tóparti árakról szóló rémtörténeteket. Hogy a lángos mennyi, hogy a palacsinta mennyi. A főtt kukorica. A sült hal. Egyszerű a kalkuláció: egyszer sok az sok, négyszer sok az nagyon sok.

És akkor ott van még a sör. A tonik. A kóla. Annak minden következményével. Nos, Ön, a merész világutazó talán csak ezzel az egyetlen körülménnyel nem számolt. Mármint az anyagcsere második ütemével és annak anyagi kihatásával. Mert van kis dolog, s az nagy dolog...

De mi történt? Amint azt levelében írja, ott azon a déli parton elterülő szabad strandon 4, azaz négy forintot kérnek attól, aki — ahogy Ön fogalmaz — a beléje nevelt kultúrának hála — nem a Balatonba megy ki. Ön, kedves uram, nemcsak korrekt és megrögzött természetbarát, de számolni is kitűnően számol: ha minden egyes családtagja a 4 forintokkal, személyi szükségletei után napjában csak háromszor adózik, az 12 forint per fő per kisdolog, négyszer 12 pedig 48, és mindezt 14 álló napon keresztül, az összesen 672 forint családi szinten, és ez még ugyebár csupán a természet, a vizek tisztaságának védelme.

Levelét már csak azért is köszönöm, mert ezek a kisdolog-költségek valahogy kimaradtak a sajtóban nemrég közzétett statisztikai jelentésből. Abból ugyanis megtudhattuk, hogy az idén mostanáig 20 százalék körüli volt az árnövekedés az

élelmiszerek, a fűtési, háztartási energia és a ruházkodási cikkek csoportjában. A balatoni össznépi WC-k árindexéről viszont eddig csak keveseknek volt információjuk.

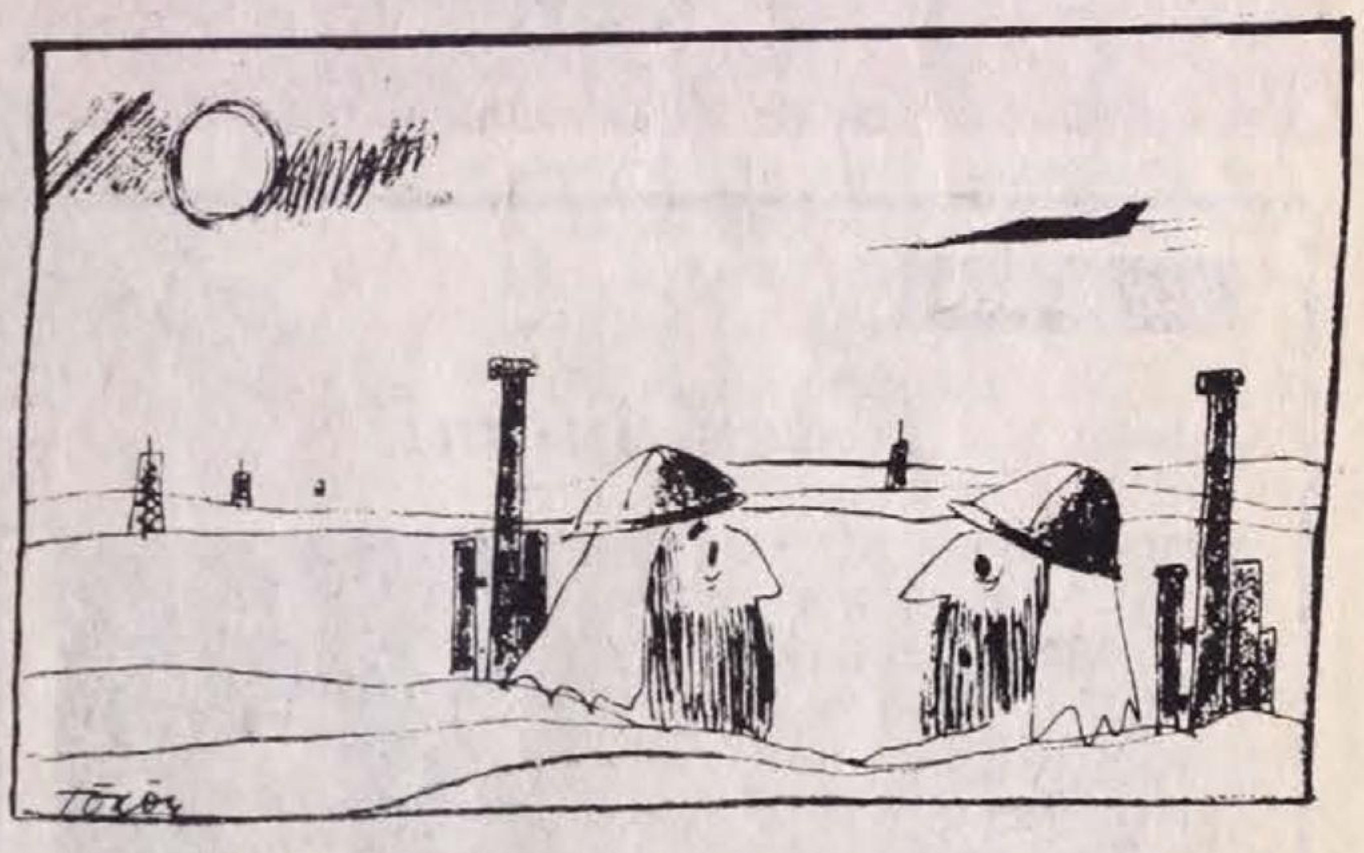
A rendes keveseknek, akik kijöttek a vízből, s emiatt nem jöttek ki a pénzükből.

Írom mindezt szomorúan múlt időben, mert, tudjuk jól, ahol csak tud, ott spórol az ember. És elgondolni is rossz, mily sok pénz, hányszor 4 forint folyik majd el (be) a Balatonban...

Családját, Önt külön, tisztelettel üdvözlöm:

Münz András

IRAK ÉS IRÁN HATÁRÁN

– Ha megegyezünk, mit fogunk egész évben csinálni?

– Napszúrást kaphatott a főnök...

– A szakszervezet eddig is védte a dolgozók jogait, most miért akar mindenbe beleszólni?!...

Jó tanácsunk autóvásárlóknak

NE FOGADJ EL MERCEDEST IDEGENTŐL!

SIMOR ANDRÁS

Irodalomtörténeti adalék

A költő először
rímeit adta el
a belföldi részvényeseknek,
azután vegyesvállalatot
alapított
külföldi kollégáival
a ritmus kiaknázása érdekében,
végül úgy döntött,
franciául ír,
ez esetben majd magyarra fordítják
mint deficitmentes, nagy nemzeti költőt.
Mindez a XX. század
végefelé történt,
a Nagy Útkeresés idején,
az Alagút középső szakaszán,
hová nem szüremlett
messziről
semmi fény.

Két jó barátnő találkozik az utcán.

— Te mit csinálsz itt? — kérdi az egyik.

— Már egy órája várok Lajosra, pedig tegnap azt mondta, hogy a világ végére is elmenne utánam.

— Akkor biztosan előrement!

FOTÓSAROK

Tessék újítani!

Az újításhoz nem kellenek pazar, elegáns külsőségek. Elegendő egy viszonylag korszerűen működő emberi agy, valamint olyan közeg, amely csak mérsékelten gátolja, akadályozza a változtatni kívánó szándékot.

Az újítók többnyire nem fényes palotákban újítanak, sokan közülük sötét pinceműhelyekben, rosszul világított sufnikban ötlik ki világra szóló találmányaikat.

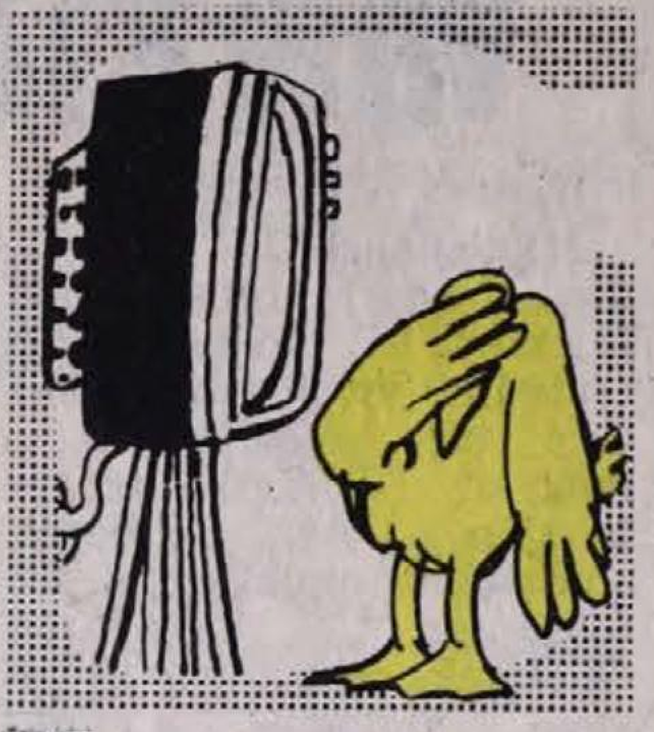
A legtöbb újító idegenül is érezné magát, ha valamely csoda folytán emberi, de legalábbis elviselhető körülmények között végezhetné munkáját. Vonatkozik ez természetesen az újítók tanácskozására is, hiszen köztudott, hogy sok jó újító sivár, lepusztult helyen is elfér.

És akkor még nem is szóltunk a képen szabad szemmel is tisztán látható erkölcsi megbecsülésről . . .

efespé

(Stalter György felvétele)

VIGYÁZAT, MÉLYORSZÁG!

Közép-európaiak vagyunk, idegrendszerünk elrongyolt, WC-papírunk kemény. Esterházy Péter magvas mondatát a Vigyázat, Mélyföld! című műsorban lehetett hallani. Ez a Mélyföld egyébként valóban nagyon mélyről került elő, már többször igyekezett kiszabadulni a dobozából, ám magas helyekről minden próbálkozását sikeresen visszaverték. Mostanra valami változott: vagy az akkori tiltók nincsenek már a helyükön, vagy véleményüket változtatták meg a Mélyfölddel kapcsolatban, ki tudja! Bárhogy is legyen, mélységes örömünkre szolgált, hogy végre láthattuk a Mélyföldet, az utóbbi évek egyik legmagasabb színvonalú tévés produkcióját.

Persze, nemcsak tévéműsorok vártak régóta szabadabb szelekre. A Stúdió '88-ban olyan könyvekről *beszéltek*, melyekre néhány éve még *gondolni* sem lehetett. Ezek a művek több éve illegalitásban, raktárak mélyén porosodtak, ám most rehabilitálták őket, s feljöhettek a (mély)föld alól. Magyarul: valahol valakik úgy döntöttek, hogy most felnőttebbek vagyunk, mint néhány éve, amikor még bizonyára ártalmasak lettek volna számunkra ezek a tizennyolcéven felülieknek minősített művek.

Az Ablakban ugyan nem volt Mélyföld, megtudhattuk viszont, hogy egy tűzoltó olyan okos, hogy talán még egy másik tűzoltónál is okosabb. Ez a mély igazság azonnal a Ki Mit Tud III. elődöntőjét juttatta gyarló emlékezetünkbe, ahol az egyik zsűritag még a másiknál is szenvedélyesebben beszélt. Az történt ugyanis, hogy a szavalók versenyében felforrósodott a vita: elmentek-e a sári legények az ivóba, avagy sem? Főműsoridőben, államköltségen, közel negyedóráig folyt az emelkedett csevely erről az egész magyar népet élénken foglalkoztató sorskérdésről. Különösen két tehetséggyanús döntnök, az elnöklő Szinetár Miklós, valamint a máskülönben egykedvűnek látszó Petrovics Emil tűnt ki ékesszólásával. Ha a közönséget is megkérdeznék, bizonyára a következő Ki Mit Tud képernyőjére is bejuttatná a zsűri örökös tagjait, ám ez ma még nem lehetséges: jelen helyzetben a nagyközönség legföljebb bűvészeket, énekeseket, tűznyelőket, vagy éppen hangszeres zenészeket delegálhat felsőbb testületekbe.

A szombati Híradó az adózás mélységeibe vezette el a nézőket. Megismerkedhettünk egy elmés szerkezettel, az Adókoronggal, melynek segítségével — legalábbis a feltaláló szakember szerint — bárki könnyedén kiszámíthatja erre az évre esedékes adóját. Ez így igaz, egészen addig, amíg kezünkbe nem vesszük az Adókorongot. Ekkor ugyanis azonnal kiderül, hogy használatához csupán mikroszkóp, kézügyesség, sasszem, netán két felsőfokú nyelvvizsga, újraoltási bizonyítvány, ideiglenes letelepedési engedély, valamint rengeteg, adómentes szabadidő szükséges. Nagy előnye viszont, hogy a feltalálóknak eme műve után viszonylag kevés adót kell fizetnie, mert egyes találmányok jelentős adókedvezményben részesülnek.

Kevésbé tűnik sikeres találmánynak a Párbeszéd, melynek első részében arról elmélkedett Dr. Agy, hogy Ki fizeti az adót? Ez a műsor nem volt mély, csak mélyre süllyedt. Dr. Agy például nem érte be azzal, hogy a *Magyarázom a mechanizmust* óta húsz évet öregedett, legalább ennyivel demagógabb is lett. A nehéz csatákban edzett tévénéző feltehetőleg akkor vágta sörösüvegét a tévékészülékhez, amikor Dr. Agy 1988-as mutánsa azzal érvelt a bizonyítottan rossz adórendszer mellett, hogy lám, milyen jó nekünk: most legalább tudjuk, mire költi az állam a pénzünket.

S akkor még nem is említettük a Szomszédokat. Ezúttal nem egykori elvtársainkról, a buldózeres falurombolókról, hanem gazdagréti barátainkról van szó. Csupa baj, szomorúság az életük, sehol egy mélyről feltörő életöröm. Vágásiék gyereket akarnak, nem lesz; Magenheimék nem akartak, nekik lesz — valódi Mélyország, ahol élnek.

Mélyország, mély gödörben. Amelyből persze, előbb vagy utóbb, kikászálódunk valahogy. Hiszen nemcsak a WC-papírunk kemény, mi magunk is edzettek vagyunk . . .

Föld S. Péter

MAGYAR MESEAUTÓ

– Sikerült az importkiváltás! . . .

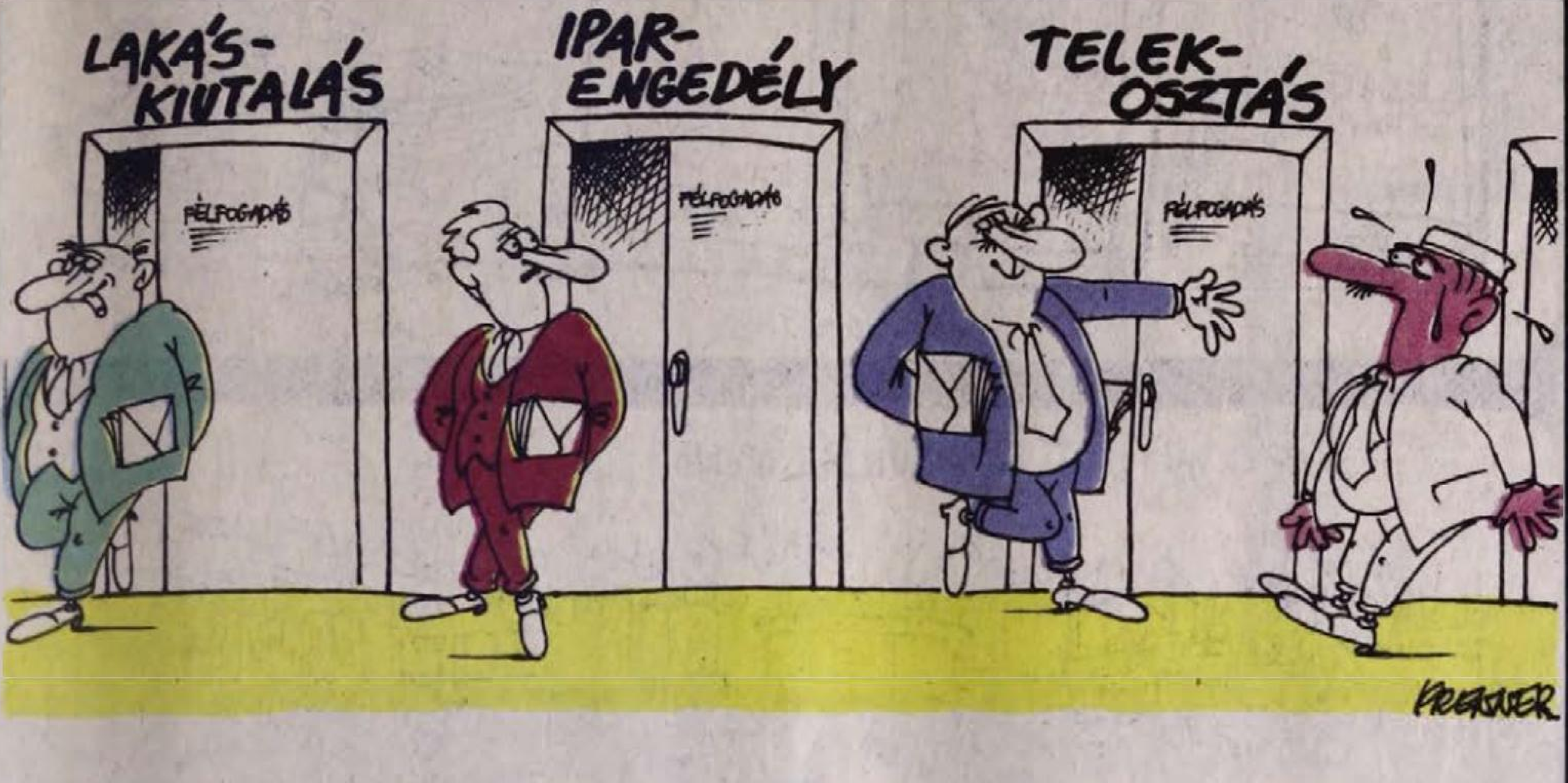
Nagymarosnál elterítették a Dunát

CSEBERBŐL MEDERBE...

Kigyulladt a trafóház, félbeszakadt a mérkőzés

ÚJABB RÖVIDZÁRLAT A MAGYAR FUTBALLBAN

„SZEDD (MEG) MAGAD"

ALTERNATÍV KATONAI SZOLGÁLAT

– Uram, bocsáss meg, én kitérek a hitemből!

Egyre jobban aggaszt a BTK. Na ne tessék itt most valami jogi eszmefuttatást várni, mindössze az én saját különbejáratú mozaikszavamról van szó. BTK anynyi mint: Bor, Tojás, Krumpli. Most joggal kaphatnák fel a fejüket a nagybetűk láttán, korántsem így akarom felfújni ezt a vadonatúj ősrégi témát, egyrészt ezt már megtették mások, másrészt ez a bolha már eleve elefántnak született. Nemrégiben lehettem szemtanúja annak, amikor egy közgazdász tréfás „Bort, búzát, békességet!" köszöntésemre némi fogcsikorgatással felelt. Azóta sem köszön, meg vagyok róla győződve, azt hitte gúnyolódom.

Először csak a bortermelők impozáns traktorait csodálhattuk meg a televízióban némi sokatmondó hümmögéssel elegyítve, hogy bizony, bizony lassan mindenben utolérjük a nyugatot. A károrvendőbbek még suttyomban a tenyerüket is összedörzsölték, mondván most aztán megkapta a kilencórások aszfalttársasága.

Félúton az immáron drágább hűtőszekrény felé aztán ezek a károrvendők is felkapták a fejüket, mert utánuk szállt, a hír a szent ládából, hogy nincs meg a kellő fedezet a mindennapi kenyerünkre sem. Ezek után valószínűleg a szomorúságtól kissé kapatos bortermelők együtt énekelhetik a szövetkezetekkel hogy: „Megkérem a lisztes molnárt, őrölje meg a búzámat..."

A felelősöket persze kár lenne keresni. Mert régi tapasztalat, hogy kis hazánkban kitűnő termőtalajra talált az önkritika, ám a felelősségérzet valahogy eleddig még nem tudott gyökeret verni. „Látjátok feleim mik vogymuk!..." Korántsem siránkozni akarok, csupán idéztem legrégebbi írásos önkritikánkat. Hogy mik vogymuk!

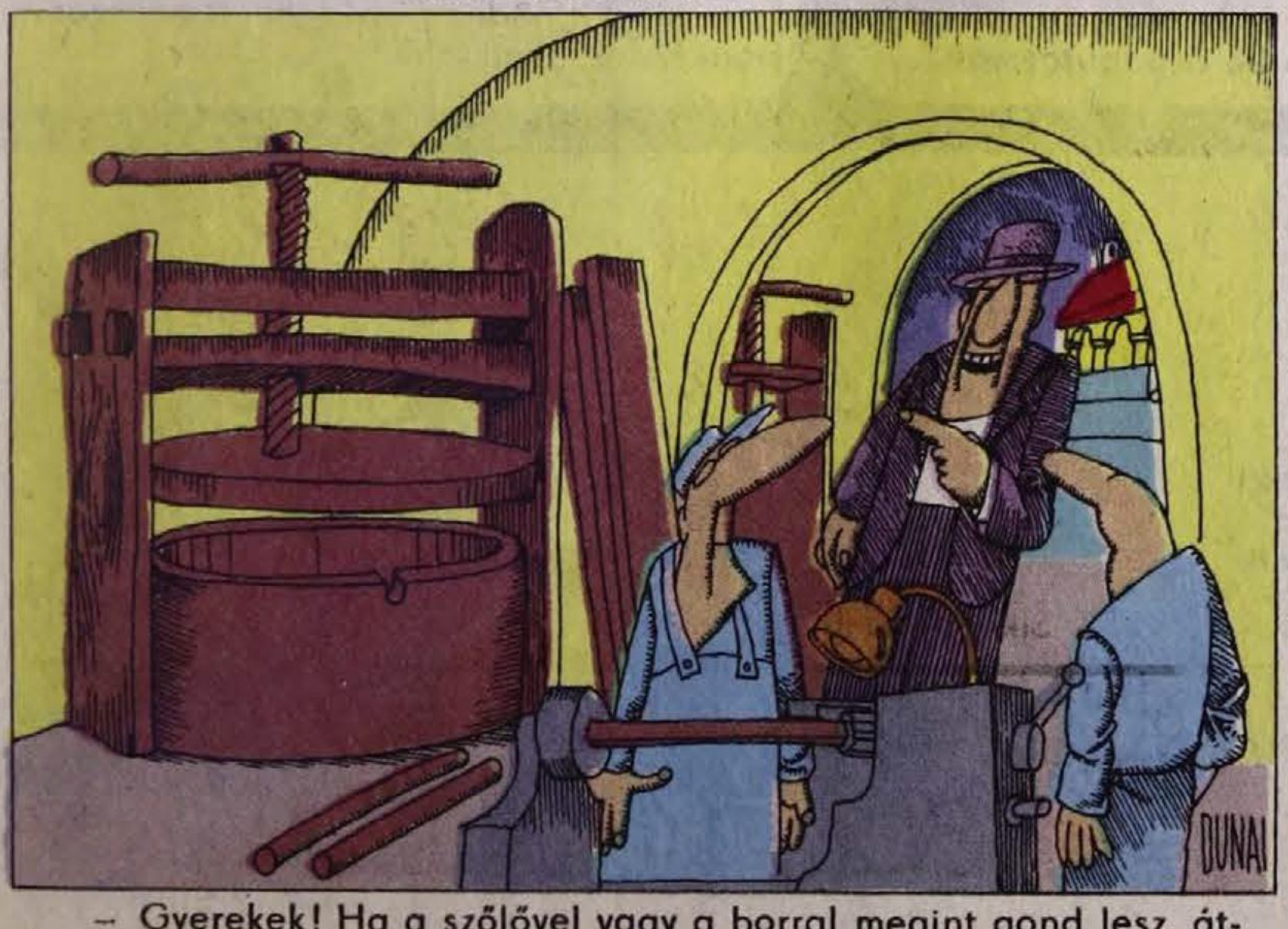
Dicséretükre legyen mondva az illetékesek a helyükön voltak. Ami ennyi baklövés után már nem kis teljesítmény. A tojás értékesítésére például külön bizottság alakult. Jóllehet, én az ilyen horderejű kérdésekben kontár vagyok, mégis lett volna néhány ötletem. Sort keríthettünk volna mondjuk egy nagy össznépi rendkívüli húsvétra. Csupán a Legfelsőbb Vízhatóságot kellett volna megnyerni, hogy arra az egy napra oldja fel a locsolási tilalmat. Na, de ha nem, hát nem. Így a tojás a lámpázás után — most kicsit elpirulok — piros lámpát kapott.

Nem szűkölködünk látnokokban sem, hiszen pár száz évvel ezelőtt a Burgundiából behozott, addig ismeretlen burgonyát a tudatlan nép még jó ideig méregként tartotta számon. Ki tudja, talán jobban jártunk volna, ha nem világosítják fel őket...

Na, jó, jó, mondhatnánk, az élet más területein is sok mindenért meg kell fizetni a tanulópénzt. Így igaz. De egy makacs gondolatot csak nem tudok kiűzni a fejemből. Nevezetesen, hogy mi protekciósok vagyunk ennél az Élet nevű tanítómesternél. Inkább fizetünk, semhogy értékelni kelljen utólag magyarázott dolgozatainkat. S ő ott a tábla előtt ezt kegyesen és sokadszorra is elnézi. Félek, előbb-utóbb mégiscsak kiszólít bennünket felelni...

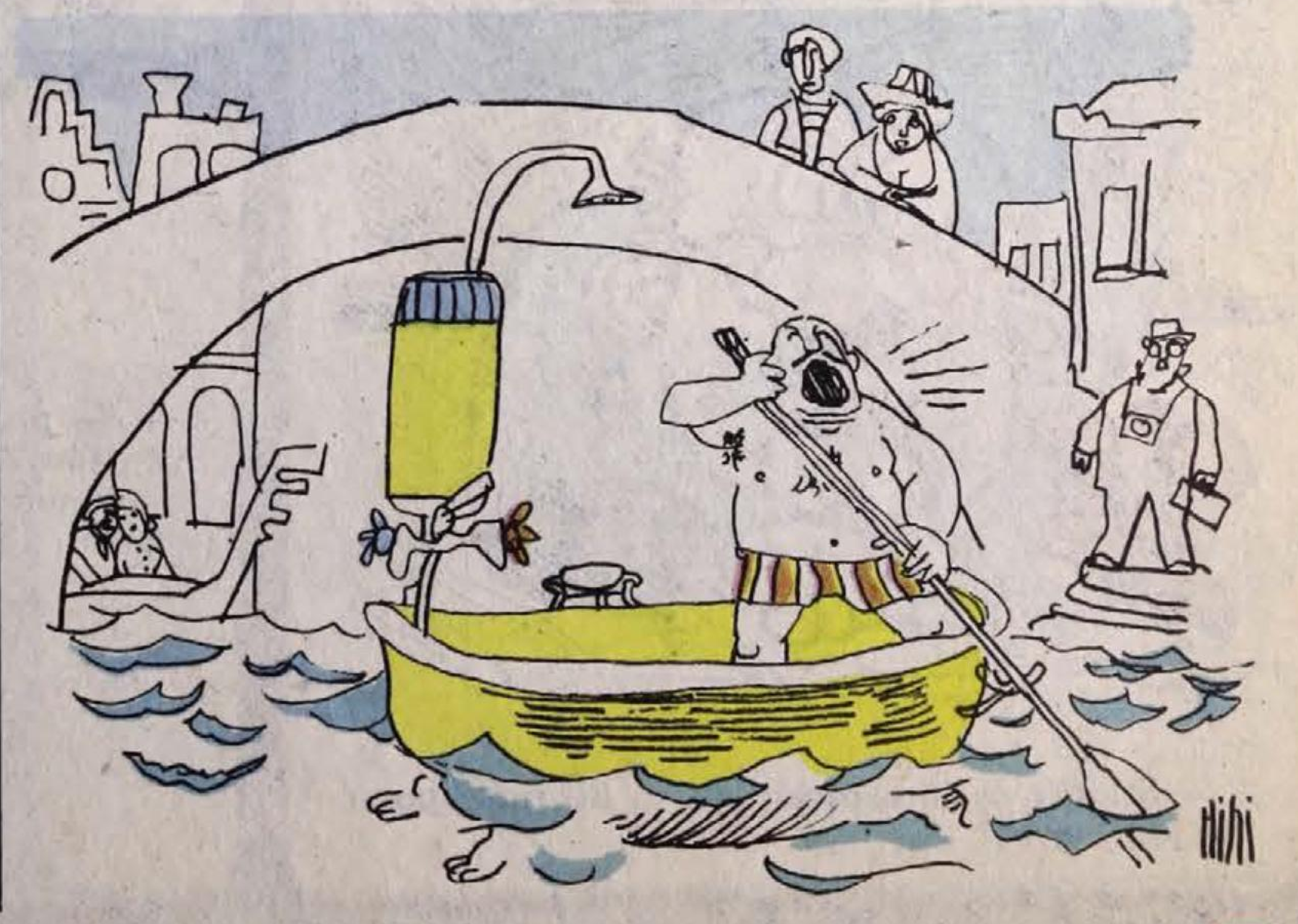
Dián Tamás

TERMÉKSZERKEZET-VÁLTÁS

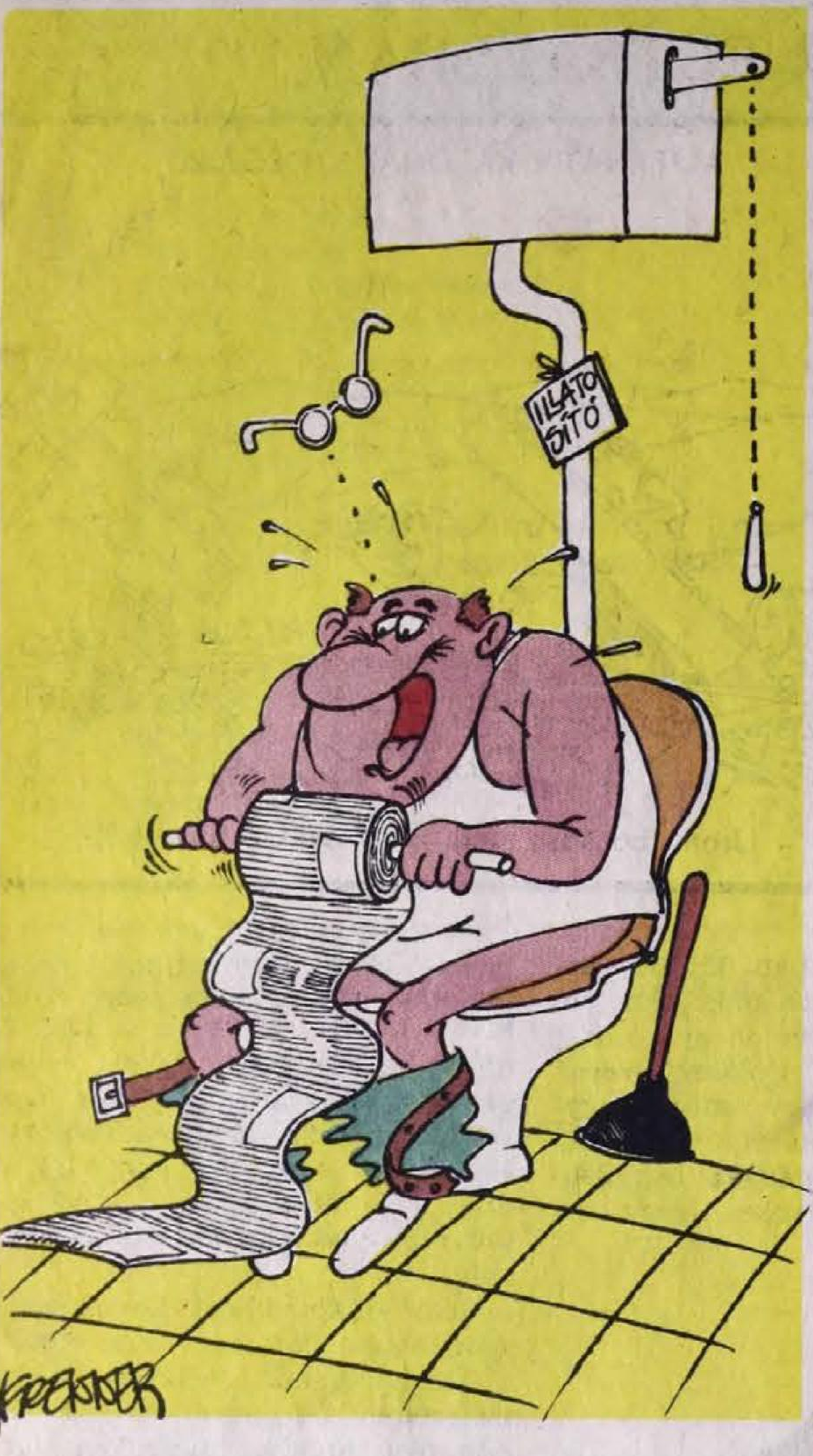

– Gyerekek! Ha a szőlővel vagy a borral megint gond lesz, áttérünk az adóprések gyártására.

KÁNIKULA

A JÖVŐ

– Utálom, hogy a sport itt is mindig a végén van...

GYÜJTSÜNK PAPÍRT!

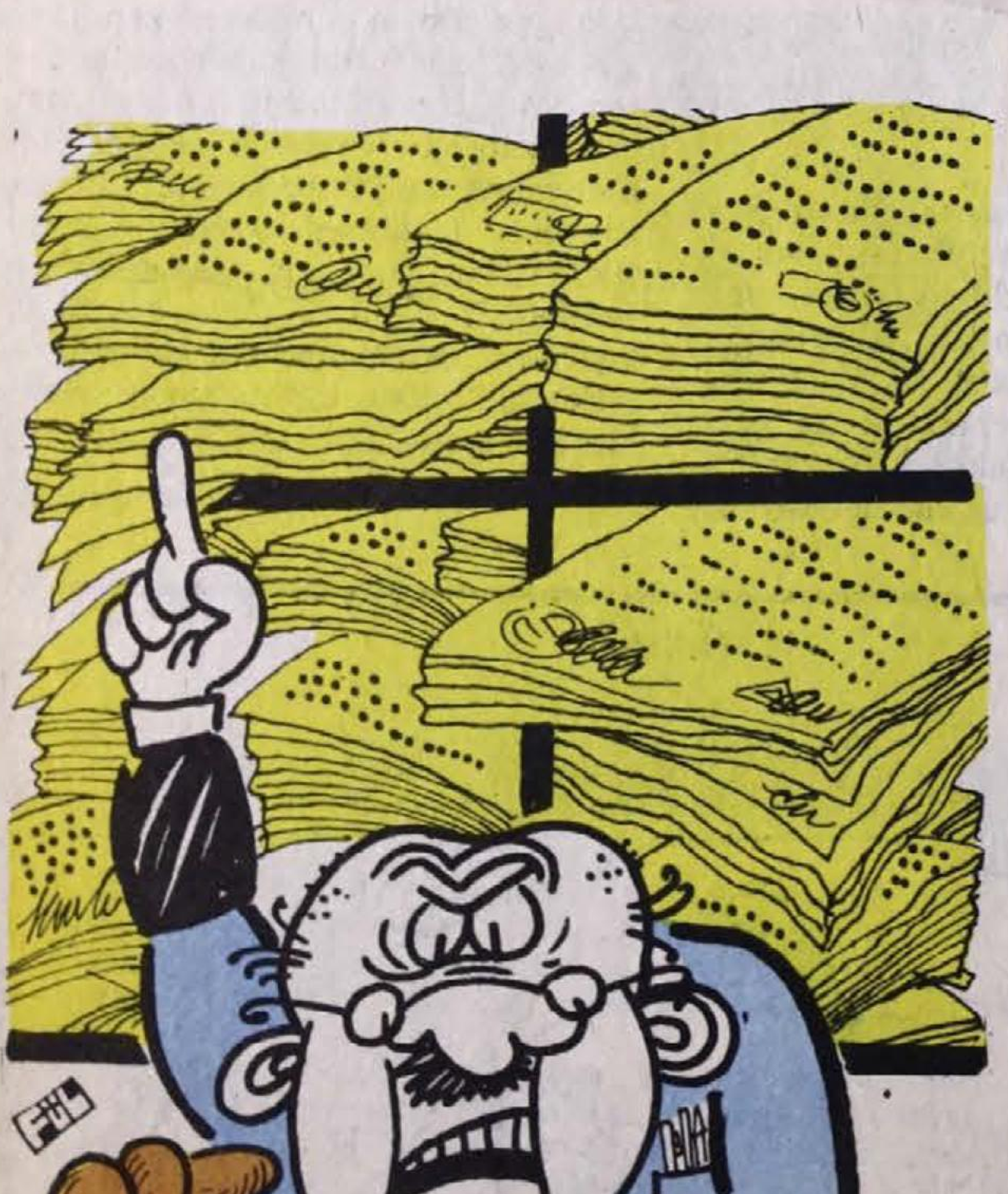

VILMA NÉNI

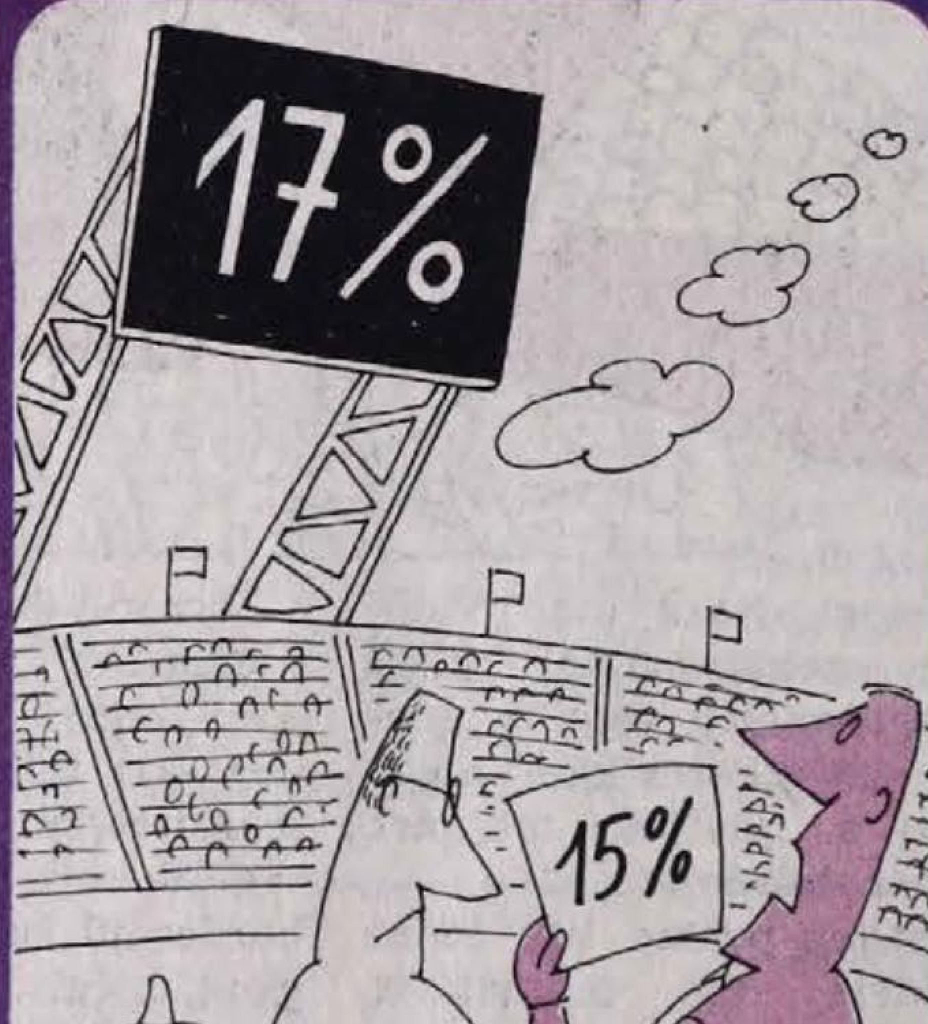

Szegény oroszokat szidjuk, pedig a temérdek adóív helyett újságokat nyomhatnánk...!

SELEJTEZÉSI TERVEK

– Szidják a bürokráciát, de a használt papír jól jön, ugye?!

– Nem jön be a papírforma!...

– Most pedig röviden ismertetem a papírhiány okait.

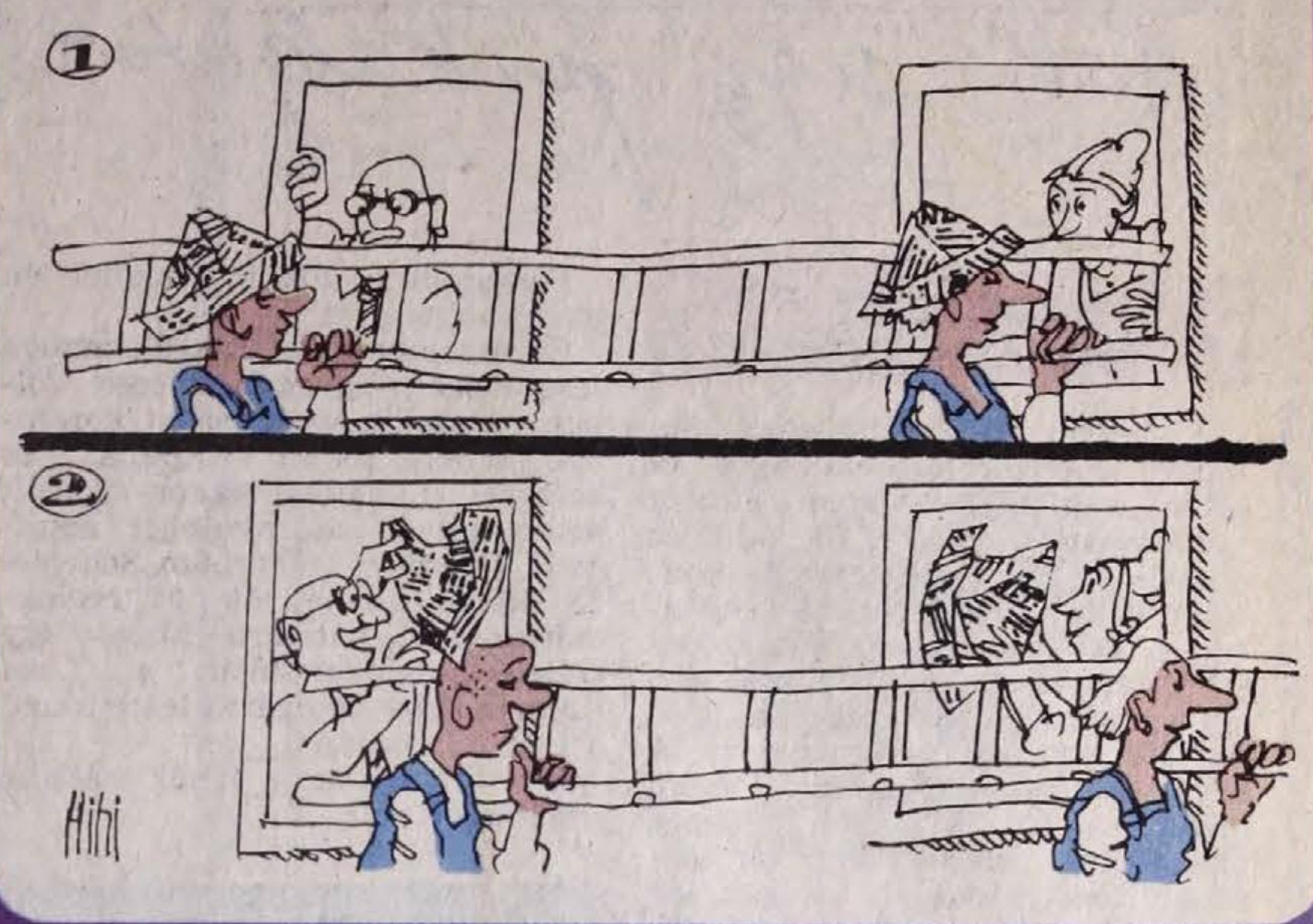
– Te piszok! A te könyvedre honnan volt papír?

– Az uram szerint nem győzte az állam újságpapírral a sok bevallanivalót.

TEGNAPI ÚJSÁG

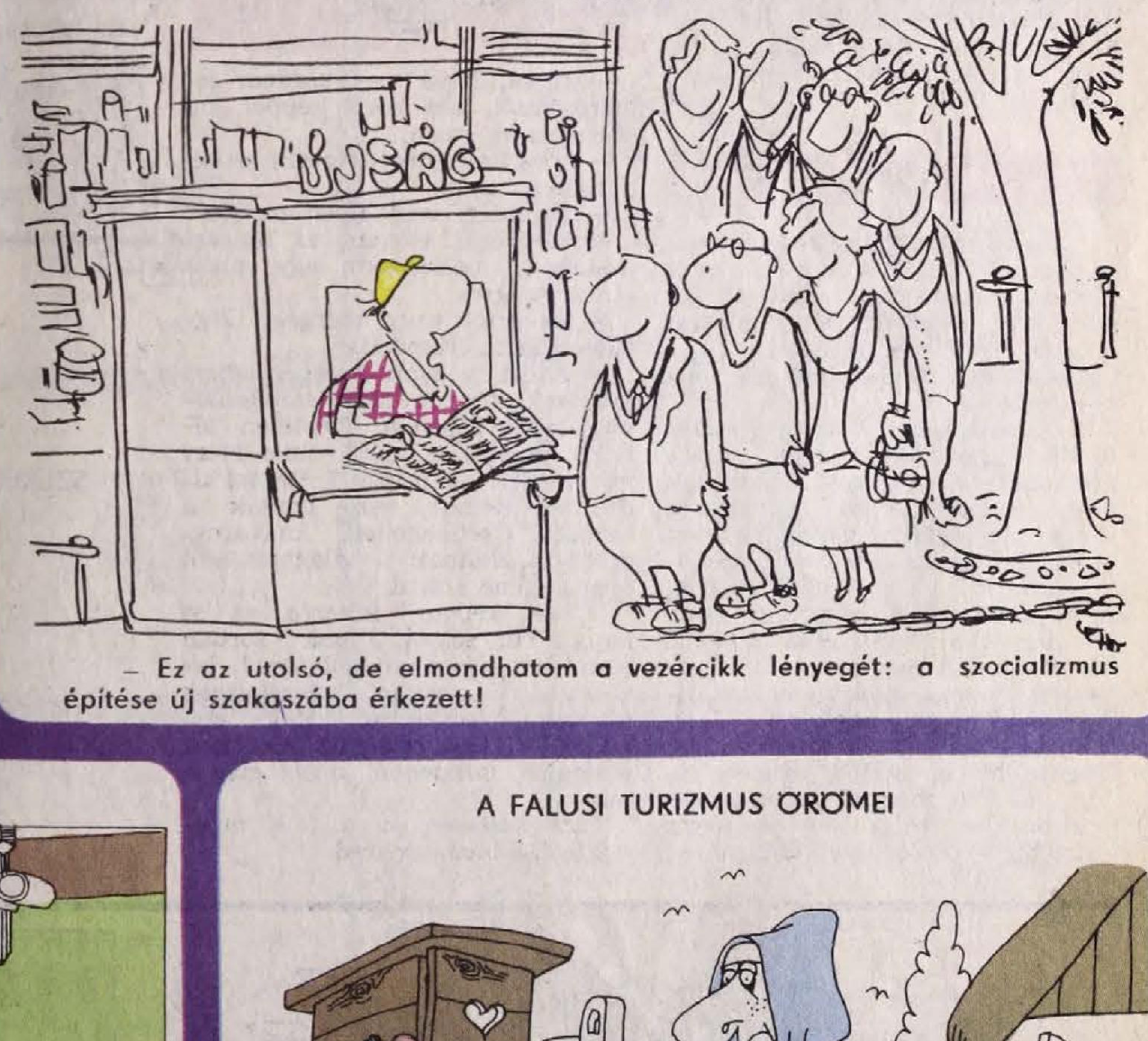

PAPÍRFORMA

A KENTAUR

CSÖKKENTETT PÉLDÁNYSZÁM

– Ez az utolsó, de elmondhatom a vezércikk lényegét: a szocializmus építése új szakaszába érkezett!

– Elvtársak! A vitában részt kell venni, mert ez már eldöntött kérdésről folyik.

A FALUSI TURIZMUS ÖRÖMEI

– Kein Papier, Frau Bálog!...

Csak úgy firkálgatok

EGY KORTY HALHATATLANSÁG

A kedves és feledhetetlen Somogyi Pálnak, a tehetséges és olyan tragikusan hamar elment humoristának volt egy bűbájos karcolata. Nem emlékszem pontosan a szövegére, csak a lényegre. A gaudium, az öröm szóból származtatva használjuk mértékegységnek a gau-t. Otthon a feleség főz egy kávét: egy gau. A kávét kellemes presszóban iszom meg: hat gau. A kávét kellemes presszóban, csinos hölgy társaságában fogyasztom el: tíz gau. És így tovább.

Egyszer elmondtam Somogyi Palinak, hogy tanultunk a humoreszkjéből és férjemmel azóta is mindent gau-ban mérünk. Ő mosolygott, csodálkozott, érdekes, ő már meg is feledkezett erről az írásáról.

És most, évekkel a humorista halála után, az izzó nyárban a Belvárosban jártam. Előttem fiatal pár. A leányzó megállt, rámutatott az egyik presszó elé kitett kis asztalokra, árnyékot adó színes ernyőkre és azt mondta: Feri, igyuk meg itt a kávét... tudod, a gau-k miatt.

Hallod, Pali?

ZSÁK

A harisnyaboltban kértem egy pár zoknit. Azt mondták, csak kék van. Nem baj, mondtam, legyen kék, elviszem. Dehát kékben is csak ilyen van. Milyen?

Önök nem fogják elhinni, milyen volt.

A magyar harisnyagyártás újabb leleménye, csúcsa, világszínvonal. Az újfajta zokninak nincs sarka. Sehol. Egyáltalán nincs. Az újfajta zokni egy kis zsákocska, el lehetne adni mosdókesztyűnek, dohányzacskónak, mindennek, csak zokninak nem. Ha nagyobb volna, sapkának is elmehetne. A harisnyagyár megtakarította a szabást, megtakarított néhány munkafázist. Igaz, hogy a zokni így használhatatlan, begyűrődik a cipőbe, ráncos, lelóg, de a magyar állampolgár örüljön, ha drága. — és egyre drágább — áron ilyet kap.

Forgatom a zoknit, valahol én már láttam ilyet.

És eszembe jut. Világéletemben szemüveges, ügyetlen gyerek voltam. Második polgárista koromban kellett zoknit kötnünk. És keserves munkával akkor sikerült valami ilyen szörnyűséget alkotnom. Szeretett tanárnőm, Schwerde Mária dühbe jött és remekművemet a hátamra tűzte, így kellett végigvonulnom a Tisza Kálmán téri polgári leányiskola összes folyosóján.

Hát ezt a zoknit kinek kellene a hátára tűzni?

FELE

— Hová, hová? — kérdem ismerősömtől, aki zord képpel jön szemben az utcán.

— Visszamegyek dolgozni a laborba.

— És miért vagy ilyen mérges?

— Két órát vártam az utazási irodában, befizettem egy olasz társasutazásra.

— És ettől vagy mérges? Ugrálnod kéne örömödben.

— Azért vagyok mérges, mert mindenki utazik. Mert mindenkinek lehet útlevele. Képtelen állapot. A fele is elég volna. Mert minek kell az útlevél? Reggel kimennek Bécsbe, este hozzák a videót. Csellengenek, csavarognak, mászkálnak a világban. Jól meg kellene szűrni...

Ó, de kedves, ismerős ez a hang! Túl sokan állnak sorban banánért, túl sokan pályáznak lakásra, túl sokan jelentkeznek egyetemi felvételre. Meg kell szűrni, ki kell rostálni, felül kell vizsgálni, mindenből untig elég a fele.

Természetesen az a fele, amelyikben ő benne marad.

PIMASZ

Nézd ezeket a pimasz kölyköket, — méltatlankodik egy felnőtt a buszon. — Mind ül és mi állunk.

Ami igaz, az igaz. Gyakorta járok a szentendrei HÉV-vel, meg a 34-es buszon, és a kocsik tele vannak vakációs gyerekekkel. Napközis tanítóikkal, vagy felnőtt kísérő nélkül jönnek a strandokról, csivitelve megrohanják az üléseket és elterpeszkednek rajtuk. A gyerek ül és a felnőtt áll és ezt nem is tartom olyan igazságtalannak. Mert aki áll, veszélyben van, nincs miben kapaszkodnia. Harminc éve rágom a BKV fülét, (de persze a füle botját sem mozdítja), hogy járműveinken nincsenek kapaszkodó rudak, nincs kapaszkodó szíj, vagy ha van, olyan magasan van, hogy csak a kosárlabda válogatott éri fel. A gyerek semmiképpen. Persze, a kisnövésű felnőtt sem, a törött karú, a beteg sem. Vitatkozni lehetne azon, hogy kinek méltányosabb ülnie.

Utazom a 34-es buszon. A szokott kép: a gyerekek ülnek, a felnőttek állnak. És ekkor egy kilenc éves forma kisfiú feláll és átadja a helyét egy őszhajú, kövér, zöldruhás nőnek. A néni elfoglalja a helyet, rá se néz a gyerekre, annyit se mond, hogy köszönöm.

Az ifjúság pimasz, a felnőttség arcátlan.

Egy-egy.

ŐRÜLET

Legutóbb feljegyeztem, hogy a nyelvkifacsarási mozgalom keretében tévériporterünk azt mondta: „Ezen kár nosztalogni." A napokban a rádióban így fogalmazott egy téeszelnök, a nép egyszerű gyermeke: „Amikor még parasztizáltunk."

Atyaisten, amikor még magyarul beszéltünk.

BESZÉDFOSZLÁNY

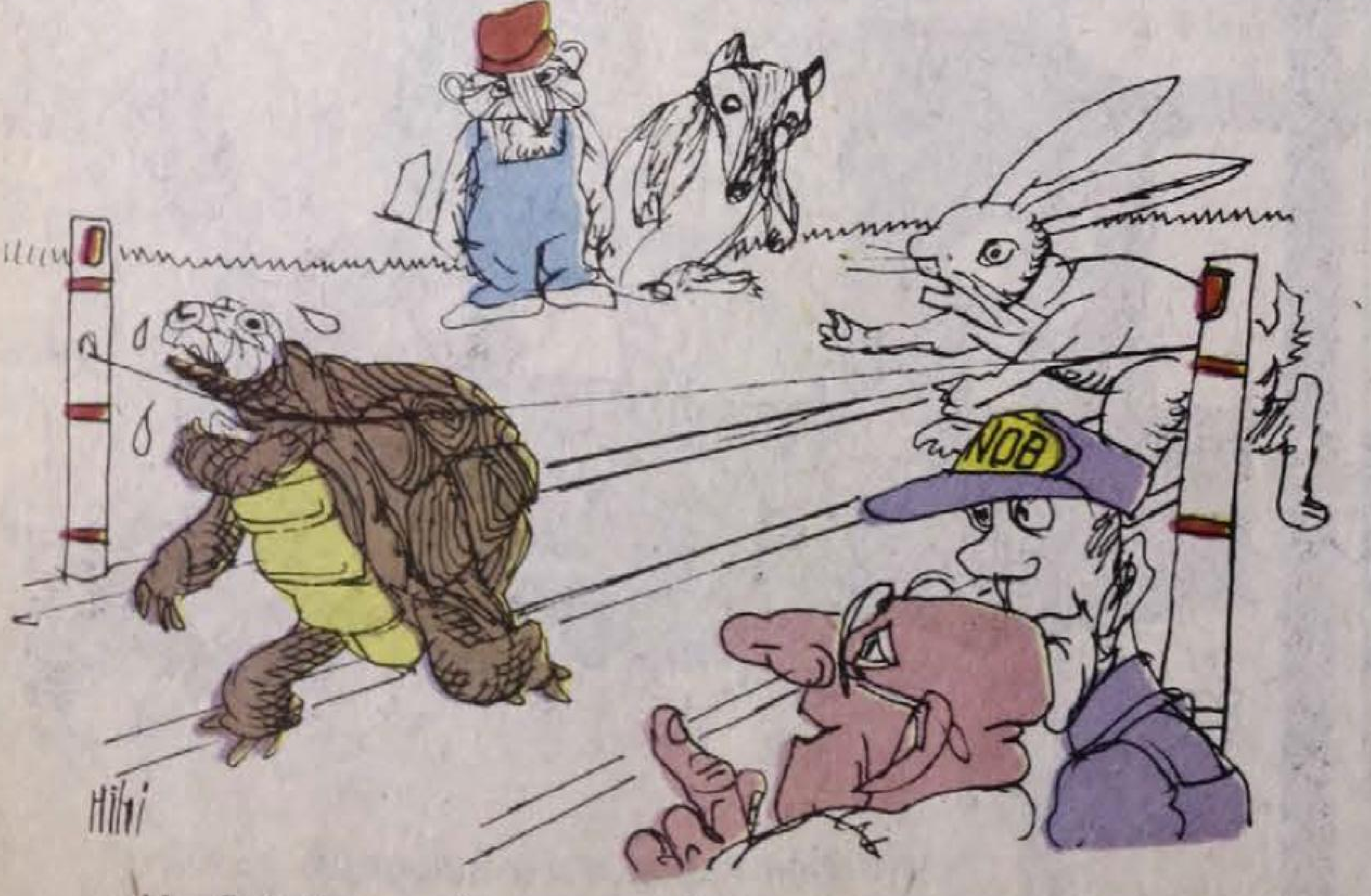
A Rákóczi úton megyek. Előttem két fiatalember. Az egyik azt mondja:

— Hát persze, igaz, ami igaz. Az anyósomhoz való viszonyom nem volt egy világcsúcs...

Fehér Klára

SZERENÁD

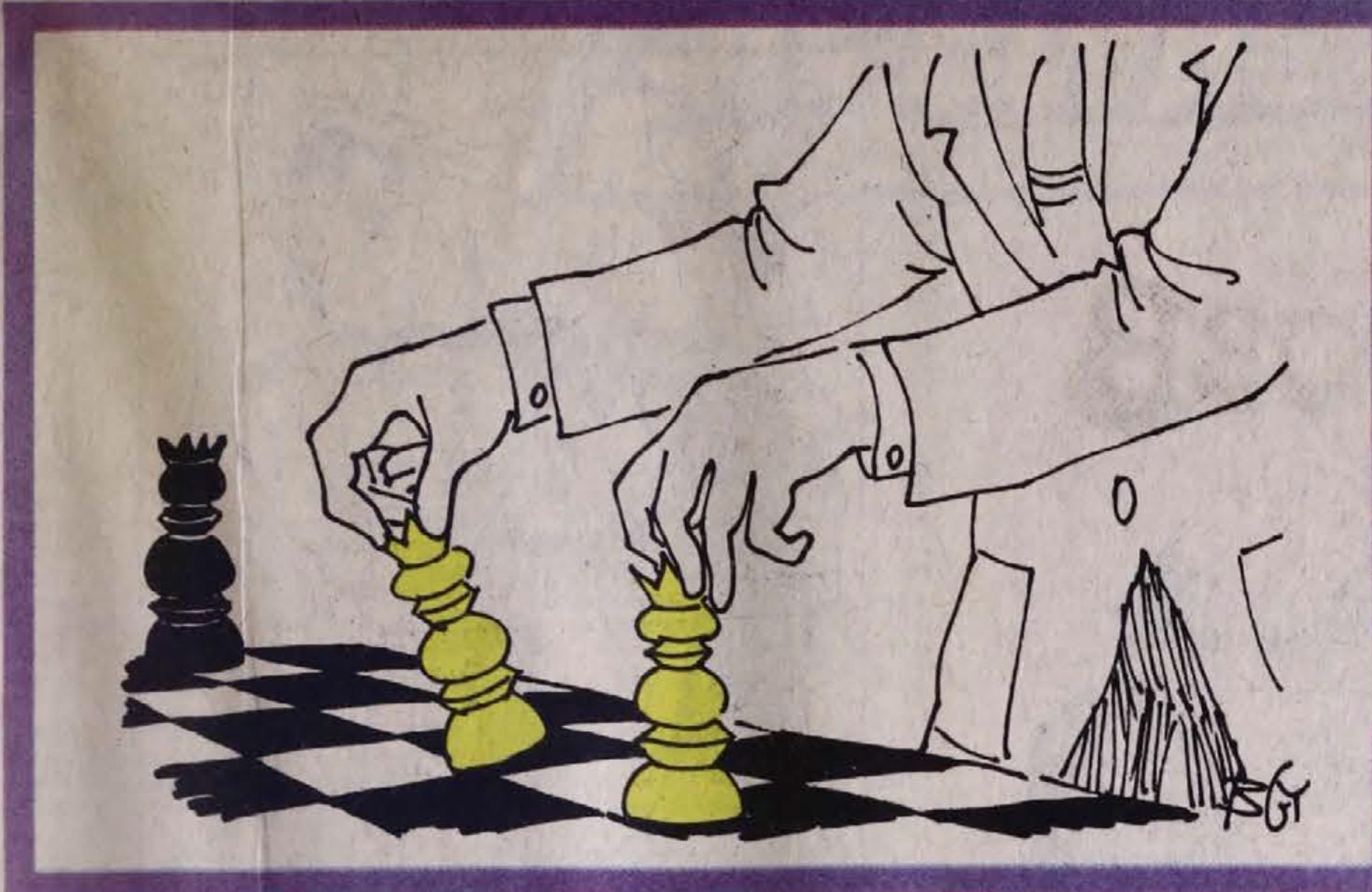
— Ha Szöulban már nem is, de a galapagosi olimpián mindenképpen ott lesz a helye...

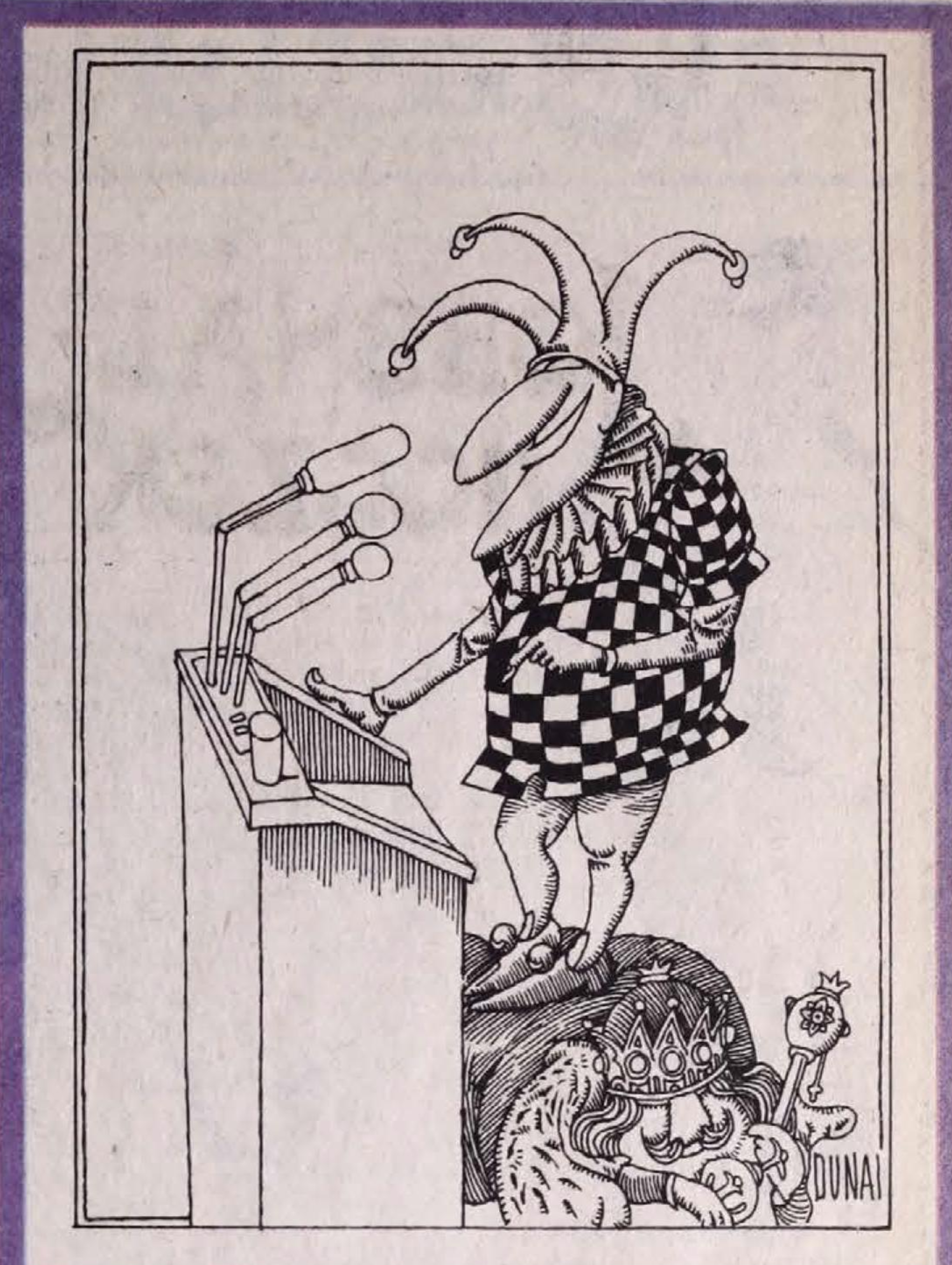

— Hátha ő kiszagolja a tényleges teljesítményeket.

HELYCSERE

BRENNER
DUNAI
FÜLÖP
HEGEDŰS
BALÁZS-PIRI
LEHOCZKI

– Miért nem fogadtad annak az úrnak a köszönését, Zsiga?
– Gyalogosnak elvből nem köszönök vissza!
– De a Meyer úr a kocsijából köszönt, és neki se intettél.
– Nem is, mert még mindig fakerekű automobilja van!

JOBBNÁL-JOBB VICCZEK

Blazírt utazó

– ... és tényleg már az óceánt is látta?
– Méghogy láttam! Bele is köptem!

Eredeti

– Nem láthattam már a kisasszonyt valahol?
– Nincs kizárva, elég gyakran vagyok valahol!

Baka:
– Hadnagy úr! Hadnagy úr! Földrengés van!
– Pofa be! Mindenki a helyén marad!
Egységünk egyszerűen nem vesz róla tudomást!

A jótékonysági bálon

– Ugye báró úr, ön is adományoz valamit a károsultak javára?
– Sajnálom kisasszony, de nem vagyok abban a helyzetben.
– De hát a kedves fia is 100 koronát adott...
– Az más!
Ő könnyen teheti: gazdag apja van!

Pedig, ha...

– ... az emberek nem tartanak összeillőnek minket.
Pedig, ha egyszer intim körülmények között is láthatnának!

Újgazdagéknál

– Mi áll abban a telegrammban, apus?
– Á, semmi különös, csak megint nyertünk egy milliót. Az embert már enni sem hagyják nyugodtan!

– Egyiptomban is voltatok?
– Persze, a piramisokat is útbaejtettük...
Csak úgy nyüzsögtek bennük a hieroglifák!
– Jesszusom, és nem bántottak?!

– Ön még szép időben is ernyővel jár, professzor úr?
– Lám, lám, most meg elfelejtettem otthon hagyni!

– Tudja professzor úr, hogy nagyon hasonlít Napóleonra?
– Persze, persze...
Gyakran össze is tévesztenek bennünket.

Végrehajtó:
– Gyújtson már világot, így nem látok semmit!
Adós: Felőlem ... bár utána még annyit sem fog látni.

Adófelügyeleti tiszt:

– Zuckermandel Tóbiás, szatócs!
Ön eddig 60 korona jövedelemadót fizetett.
Pompás színben van – tehát eszik.
Látták szivarozni, sőt lábbelije is épnek látszik.
Ön tehát – ezentúl – 270 korona adót fog fizetni!

Könyvelő: – Ebből a fizetésből igazán nem ugrálhatok...
Irodavezető: – Nem is balettáncosnak vettem fel!

Forrásunk, a „Jobbnál-jobb vicczek" című kötet a MAHIR gondozásában, Kisbán Gyula és Meggyesi Éva válogatásában jelent meg.

AZ OLVASÓ OLDALA

BOLHAPIAC

KERESNEK: Működőképes írógépet; — Szilvási Lajos: Ott fenn a hegyen c. könyvét; — 4 db. kárpitozott széket; — Kempingkerékpárt; — Lemezjátszót; — Kati és a Kerekperec lemezeket; — A Galaktika 1—7., 9—24., 27—32., 35., 36., 40., 43., 44. és 48. számait; — Robert Merle: Madrapur, Malevil és Védett férfiak c. könyveit; — Jó állapotban levő olasz vagy nyugatnémet gyártmányú, állítható, textilbevonatú, sátortetős, nagyméretű gyermek sportbabakocsit; — M. Ende: Végtelen történet c. művét; — R. Cook: Agy c. könyvét.

KÍNÁLNAK: 13—14 éves fiúra és 14—15 éves lányra való ruhaneműket; — 2 db. faliszőnyeget; — Gold Star fekete-fehér tévét; — Különböző bűnügyi könyveket; — 2 db forgófotelt; — ETA 0010 típ. robotgépet; — Műsoros kazettákat; — 1986-ban megjelent képes újságokat; — Az IPM 1976 és 1986 között megjelent egyes számait; — Egyszemélyes, ágyneműtartós heverőt; — 2×3 m-es gépi perzsa szőnyeget; — Konyhaszekrényt; — Bontott cserépkályhát; — Az Ez a Divat 1976—1978. és 1986-os számait; — A Lakáskultúra 1968—1971 között megjelent példányait; — A Kertbarát Magazin 1982/nyár, tavasz, 1986/nyár, ősz és 1984/ősz számait; — A Fürge Ujjak 1985/ősz-tél számát.

CSERÉLNEK: Gold Star fekete-fehér tévét, működőképes írógépre és 2 db. forgófotelt 4 db. kárpitozott támlás székre; — Pálmát, különböző könyveket és kerámiákat olasz vagy nyugatnémet gyártmányú, jó állapotban levő sportbabkocsira; — Az Ez a Divat 76—78 és 86-ban megjelent számait és a Lakáskultúra 1968—71 között megjelent példányait az Ez a Divat 1981/10. és a Lakáskultúra 1969/1., 4. számaira; — Fekete-fehér Videoton típusú tévét URH-sávos kisrádióra.

Kérjük olvasóinkat, hogy Bolhapiac rovatunkban csakis szerényebb értékű portékákat keressenek-kínáljanak.

Az ajánlatokat, kívánságokat továbbra is levélben kérjük, pontos címmel, ha van, telefonszámmal. A közhírré tétetett holmik után munkanapokon 9 és 12 óra között a 188-411-es telefonszámon, a 909-es melléken lehet érdeklődni.

PORTORTÚRA

(Telefon a szerkesztőségbe)

— Halló, Ludas?
— Igen, Ludas. Parancsoljon.
— Kérem szépen, az egész városban nem lehet babahintőport kapni.
— Babahintőport?
— Babahintőport.
— Sehol?
— Se égen, se földön. Aranyért sem...
— Aranyért is próbálta?
— Ugyan! Ezt csak úgy mondtam.
— De a hintőpor az stimmel...
— Az stimmel. Vagyis nem stimmel.
— Tegyük közzé?
— Az jó lenne. Hátha valahol a hintőpor is elolvassa.
— Vagy valamelyik illetékes...
— Ajaj, akkor jön a porhintés! Ahhoz ugyanis nem kell hintőpor... No, a legjobbakat!
— Önnek is...

m.

NEMMUNKA-DÍJ

Lakásunkban távmelegvíz-ellátás van, amely évente 10—12 napig szünetel, a rendszer karbantartási munkálatai miatt. Ilyenkor a Gázművektől bérelt „Hévíz" vízmelegítővel teremtjük elő a melegvízszükségletünket. Idén azonban elromlott a készülék, amit be is jelentettem a Gázművek kerületi kirendeltségének (Bp., Kresz G. u. 47/49.).

Július 7-én kijött két szerelő, öt perc alatt megállapították, hogy a membrán hibásodott meg, ki kell cserélni. Közölték azt is, hogy nekik nincs ilyen, forduljak a Javszerhez.

Miután a készülék a Gázművek tulajdona, mi (illetve elődeink) azt csak béreljük, javasoltam nekik, hogy vegyék meg ők az alkatrészt a Javszertől. Ezt elutasították. Majd egyikük leült és kiállított egy számlát 123,— forintról, amit én nem fizettem ki.

Július 25-én személyesen mentem el a kirendeltségre, de a vezető házon kívül volt. Majd a művezetőhöz küldtek, ő azonban azt mondta, nem számít, hogy a szerelők nem csináltak semmit, akkor is fizetnem kell. Ezután hosszas vita következett, amit nem részletezek. Nem szaporítom tovább a szót, ellenben most rettegve várom, hogy rámküldik a végrehajtót, vagy a ki nem fizetett „nemmunka-díjat" egyszerűen hozzácsapják a gázszámlámhoz és leemelik az átutalási betétszámlámról.

Én nem tartom tisztességesnek, hogy a Gázművek a saját készülékén elvégzett semmiért nekem kelljen fizetni.

Isza József
Budapest

A MÁSIK VÁLTOZAT

Bevallom, sohasem mulasztom el, hogy az aluljárókban a botránykönyvárusok kínálatát át ne böngésszem.

A neves író kiváló dokumentumregénye ezúttal egy hosszas hercehurca után révbe ért gyógyír kalandos útjáról szól. Bár leplezés is akad benne, mégsem igazi botránykönyv ez, hanem annál sokkal több. A szerző nem titkolja, hogy szívesebben írna verseket, de mit tegyen, ha a rideg valóság amolyan szoc-csinálta regényírót faragott belőle.

Amikor olvasás közben eljutottam odáig, hogy a feltatáló számára megadatik a sorsdöntő választás lehetősége, őszintén szurkoltam neki, de hiába. Persze, hogy a kedvezőtlenebb változatot választotta! Mert ha a mi jóhiszemű feltalálónk a gyógyír titkát a haszonnal együtt a szakma nagynevű bennfentesével megosztotta volna, egészen biztos, hogy mindenki jól, sőt jobban járt volna.

Nincs évtizedekig tartó huzavona, a betegek jóval előbb részesülhetnek a — szabályszerűen törzskönyvezett — gyógyszer áldásaiban. Kevesebb a civódás, az ármánykodás, a fúrás és az egy főre jutó ellenfél. Senkiről sem kell leszedni a keresztvizet, mindenki megkapja a neki járó elismerést, dicséretet, kitüntetést, több pénz jut a hazának és több üti a feltaláló markát.

Mert tessék mondani, minek kell az igazságnak mindenáron győzedelmeskednie? Mire jó, ha az egyszeri szegény legény megvív az egész világgal csak azért, hogy azután élete végéig nyomorban élhessen? Miért nem tudjuk elfogadni, hogy jól járhasson ő is és az is, aki menedzseli? Vagy lenne egy harmadik megoldás? Az, hogy a jó ügynek nem kell se cégér, se menedzser? Ugyan, dehogy! Harmadik változat csak mesében létezik!

Azért így sem panaszkodhatunk! Gazdagabbak lettünk egy jól megírt sikerkönyvvel, amely sikertelenségünkről szól. És az se kutya, hogy nem szaporodott az átlagosnál nagyobb vagyonelőnyt érvezők száma, mert ez joggal irritálhatná a mások bögyét.

Hogy azután ez mennyi elmaradt hasznot jelent a népgazdaságnak, az már a népgazdaság dolga és nem a miénk.

A miénk az, hogy boldogan élhessünk, amíg meg nem égetjük magunkat...

Tibayné Pártos Judit
Budapest

SEMMI SEMMIVEL

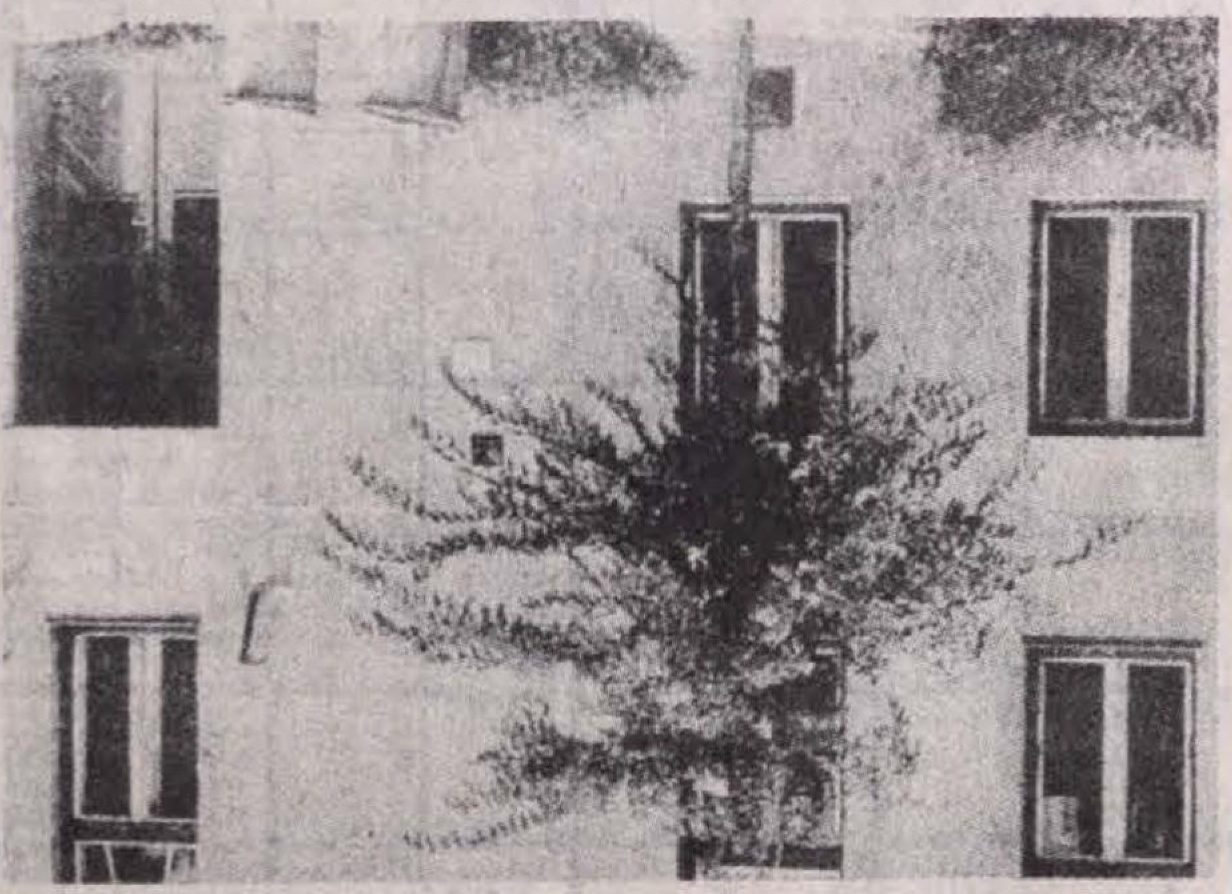
A budapesti Liszt Ferenc tér 2—4—5. szám alatt van az Autóker néhány üzlete. Az 5. szám alatti a legnagyobb. Most éppen, a nyári szabadságok miatt, csak kedden és pénteken tart nyitva. A másik, a 4. szám alatti nyitva van ugyan mindennap, de az utcán kell sorban állni. Na, nem alkatrészért, kosárért. Aztán ha végre kosárhoz jut az ember, kiderül — ami nem túl ritka —, hogy nincs alkatrész. Kosár nélkül még érdeklődni se lehet bemenni, hogy érdemes-e egyáltalán kosárra várni. Ugyanis vevő az eladótérbe csak kosárral mehet be...

Szegény Autóker! Se eladó, se kosár, se alkatrész!

Hidas Sándor
Budapest

TÜCSÖK és BOGÁR

Célja: az ifjúságvédelem

A pécsi Hunyadi út 54-ben lévő tanácsadó iroda

Ennyire fejreállt volna nálunk az ifjúságvédelem?

(A Dunántúli Naplóban észlelte Kiskuti Anikó, bicsérdi olvasónk)

● 170 CM MAGAS, 35—43 ÉVES értelmiségi hölgyek várják jól szituált, diplomás, 28 cm körüli férfiak fényképes levelét.

Hupikék törpikék előnyben!

(Az Express újságban fedezte fel Németh Zsuzsanna)

TÁROLD OTTHON!

Veszélyes hulladékok

Környezetszennyezés? Csináld magad!

(Az Esti Hírlapból nyirta Tischner Krisztián)

Pályázni 1988. május 1-jétől 1988. augusztus 31-ig lehet.

A SORSOLASOKAT HAVONTA TARTJUK.

NYEREMENY:

FONYEREMENY:

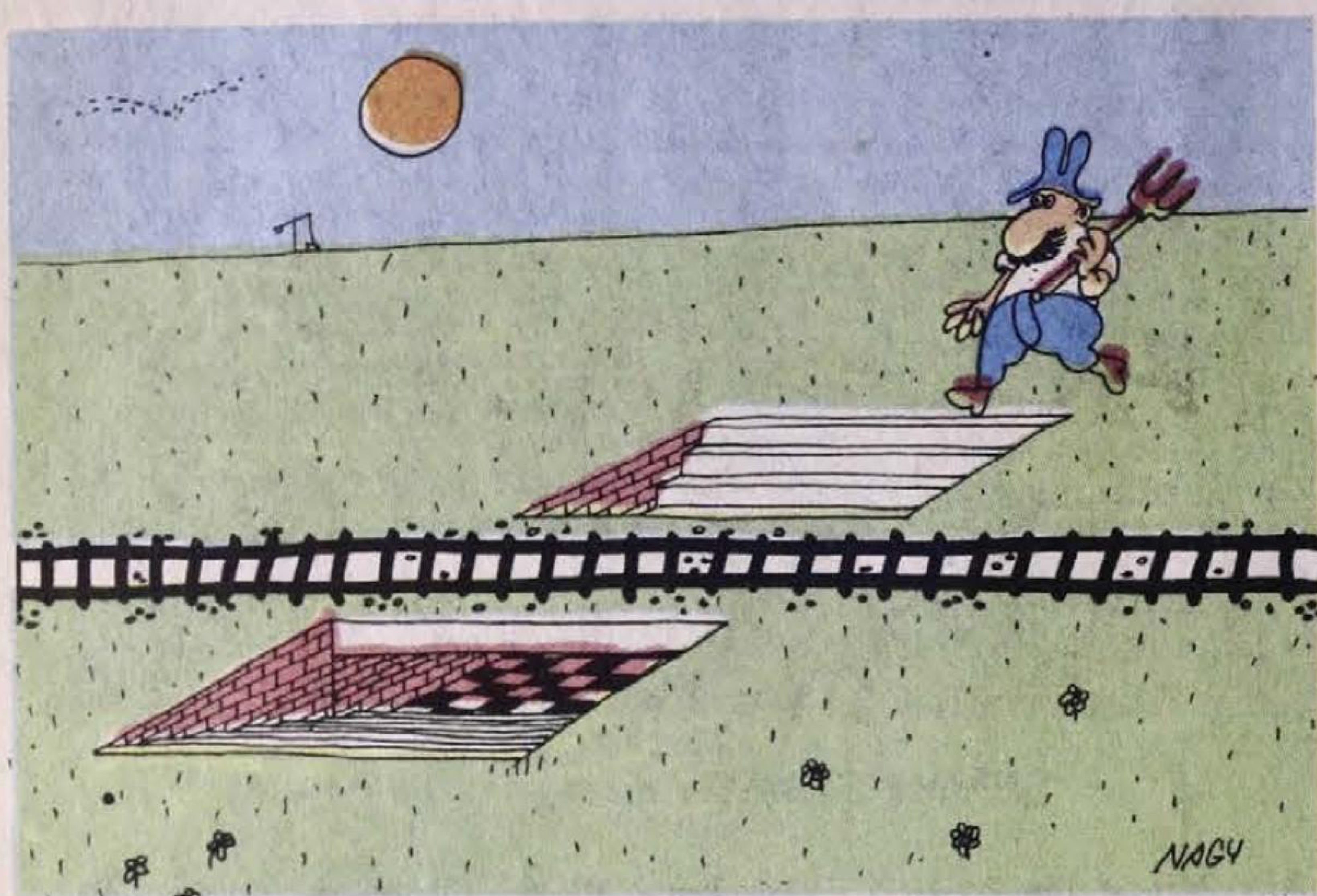
és egy melyet

az akció végén, az 500 emblémánál többet beküldő fogyasztóink között sorsolunk ki.

Érdemes pályázni.

(A Népszava hirdetései közt találta Fazekas Péter és Orsolya, veszprémi olvasóink)

BIZTONSÁG

TRIBÜN

Jimmy Connors, a veterán teniszvirtuóz édesanyja mesélte:

— Ha Jimmy korán reggel azzal ébredt, hogy „Tyű, de szépen süt a nap" — tudtam, hogy aznap győzni fog.

— És, ha éppen nem sütött a nap?

— Ha igazán jó formában volt, akkor is ezt kiáltotta!

* * *

Egy fiatalember levelet írt az egyik nyugatnémet utazási magazinhoz:

„Mindenféle plakátokkal, prospektusokkal csábítgatnak, hogy nyaraljak sportosan itt, ott, amott. A lényeget azonban senki sem közli, így önökhöz fordulok. Ajánljanak olyan helyet, ahol sok nap van, sok lány van és nagyon olcsó."

* * *

Szövetségi kapitány a pályaedzőjéről:

— Számomra nélkülözhetetlen a jelenléte. Ő követi el az összes hibámat...

* * *

A nagycsapat edzője „nyugtatja" a játékosait:

— Az automatizálás a ti munkátokat egyáltalán nem érinti. Még nem találtak fel olyan robotot, amely semmit sem csinál.

* * *

Egy holland plébános mondta:

— Nincs hitbuzgóbb lélek egy labdarúgó edzőnél. Ő nem csak hisz a csodákban, hanem egyenesen számít is rájuk.

(p. p.)

SZÉP JÖVŐ

című rejtvényünk megfejtése:

— A jövő héten is rendezünk egy ünnepélyes holdfogyatkozást.

200-200 forintot nyertek:

Krámer Gyula, Gávavencsellő, Rákóczi út 22. 4472.
Molnár Ferenc, Kunszentmárton, Irányi út 11. 5440.
Bagdi Erzsébet, Budapest, Hunyadi tér 9. I. 18. 1067.

A nyereményeket postán küldjük el.

SZAKMAI ÉRDEKLŐDÉS

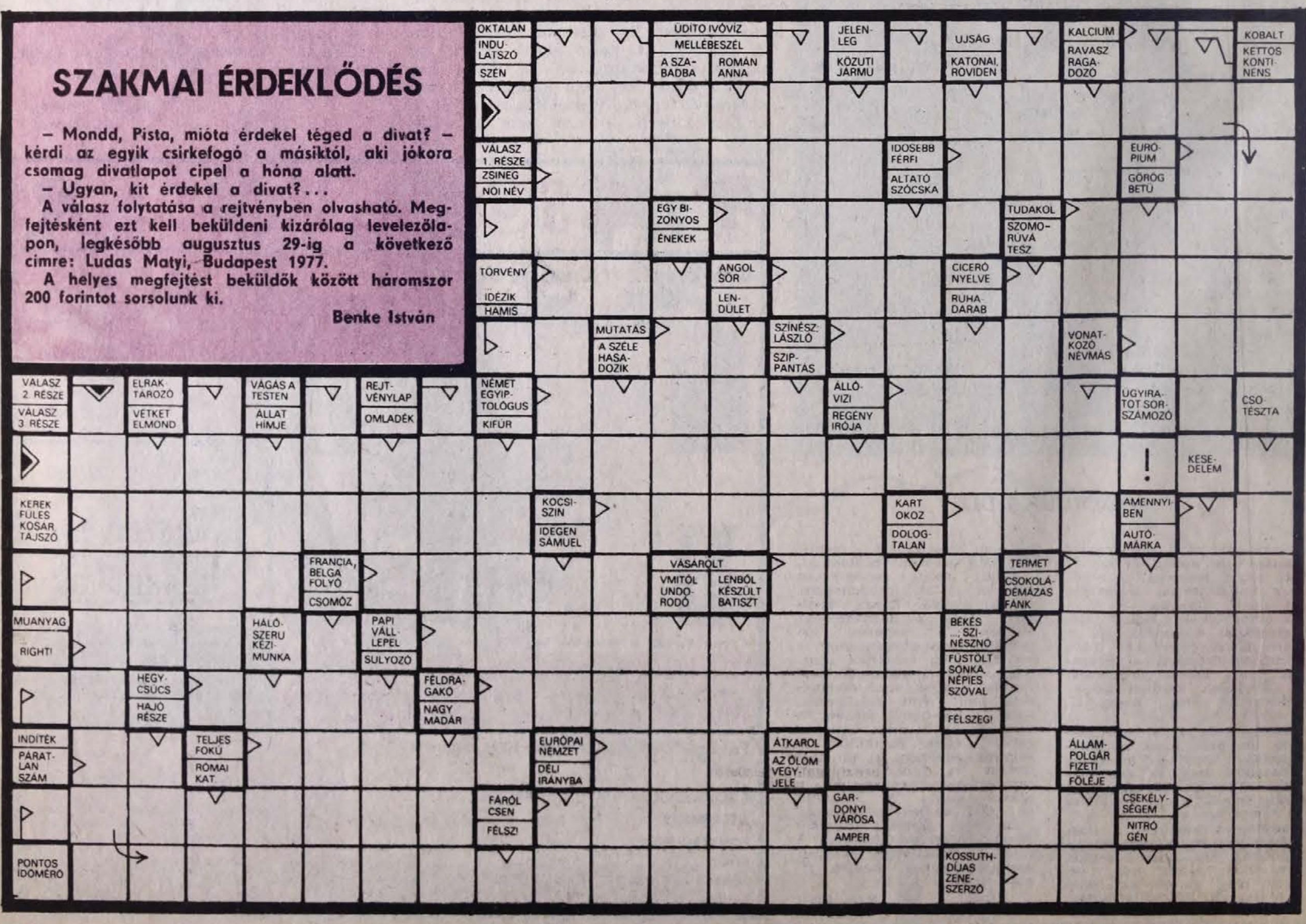
— Mondd, Pista, mióta érdekel téged a divat? — kérdi az egyik csirkefogó a másiktól, aki jókora csomag divatlapot cipel a hóna alatt.

— Ugyan, kit érdekel a divat?...

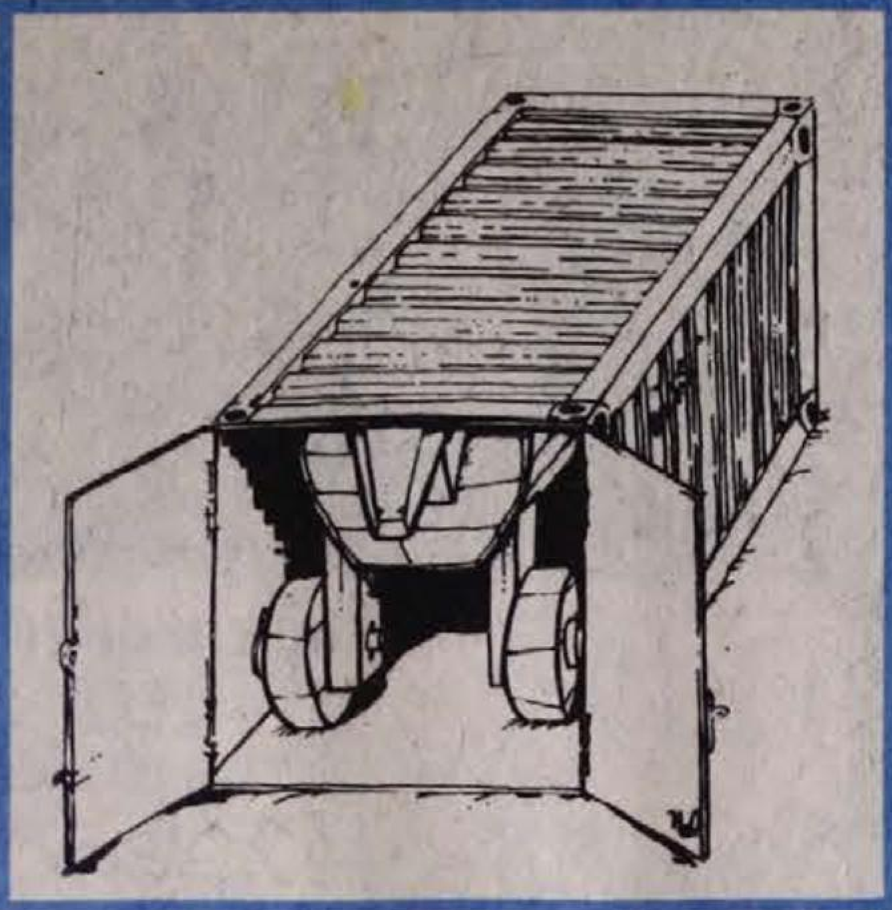
A válasz folytatása a rejtvényben olvasható. Megfejtésként ezt kell beküldeni kizárólag levelezőlapon, legkésőbb augusztus 29-ig a következő címre: Ludas Matyi, Budapest 1977.

A helyes megfejtést beküldők között háromszor 200 forintot sorsolunk ki.

Benke István

IMPORT HUMOR

KONTÉNER

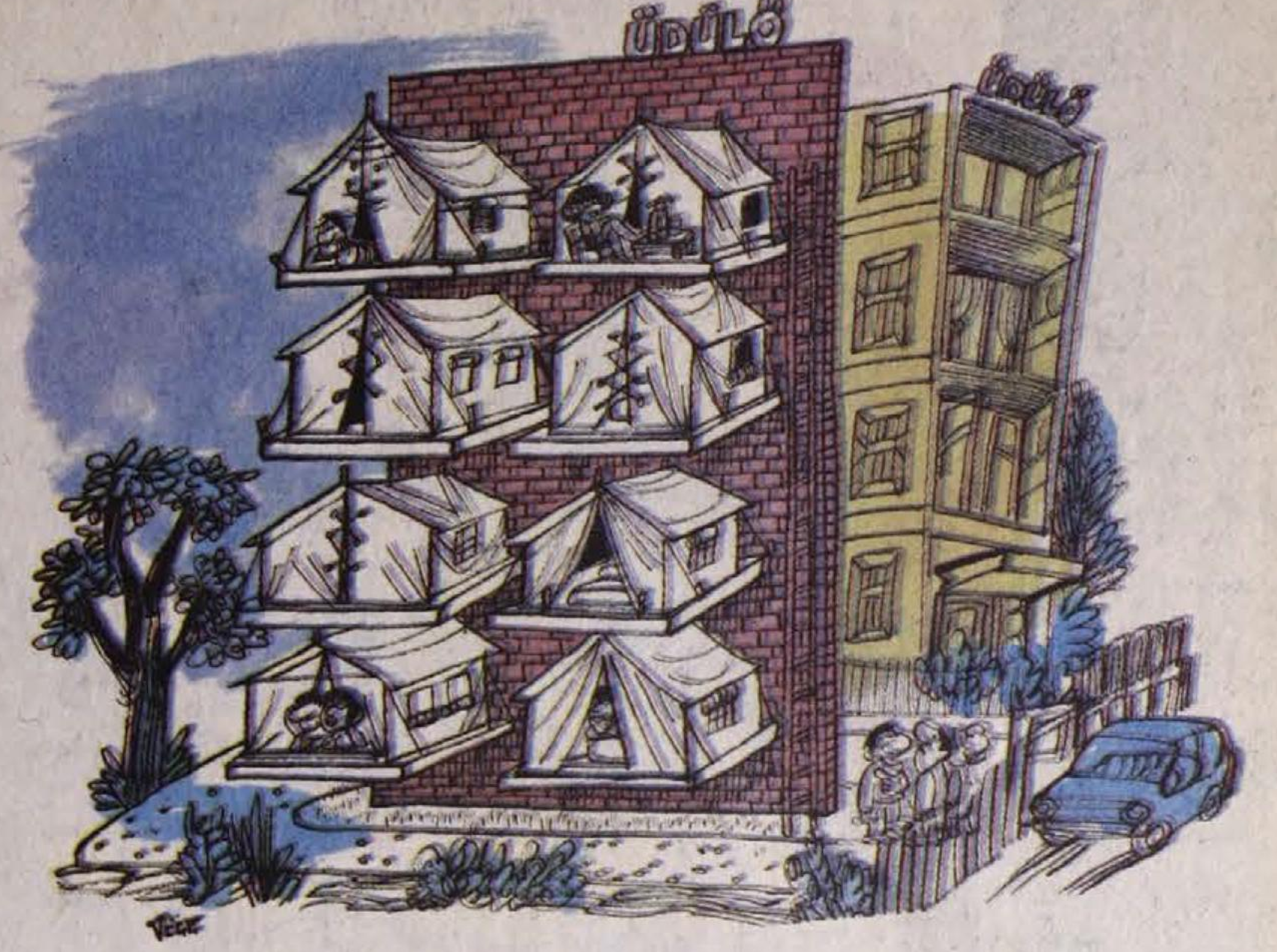
(Rajzok a Neue Berliner Illustrierte című lapból)

TAKARÉKOS VÁLLALAT

Ludas Matyi

Főszerkesztő: ÁRKUS JÓZSEF

Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. 1977

Telefon: 188-411

Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat, Budapest VIII., Blaha Lujza tér 3. 1959. Telefon: 343-100, 336-130

SZATIRIKUS HETILAP Felelős kiadó: VÁGNER FERENC vezérigazgató

Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető bármely hírlapkézbesítő postahivatalnál, a Posta hírlapüzleteiben és a Hírlap-előfizetési és Lapellátási Irodánál (HELIR) Budapest XIII., Lehel u. 10/A. 1900, közvetlenül vagy postautalványon, valamint átutalással a HELIR (tel.: 128-860) 215—96 162 pénzforgalmi jelzőszámra. Előfizetési díj egy hónapra 16 Ft, negyedévre 48 Ft. egy évre 192 Ft.

Készült a Zrínyi Nyomdában, rotációs ofszeteljárással

88.2308/34-66-22

Felelős vezető: VÁGÓ SÁNDORNÉ vezérigazgató

HU ISSN 0134—0611

Beküldött kéziratokat, rajzokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

MINDEN SZINTEN

– Magyarok vannak itt és közös halászati vállalatot akarnak alapítani . . .!

FANTASZTIKUS HÉT BUDAPESTEN

– Leszállunk . . . Látok egy olcsó szállodát!

FANTASZTIKUS

SCI-FI KONGRESSZUS

– És sok szeretettel köszöntöm a harmadik világ és a negyedik világ küldötteit.

– Elvtársak, az inflációt mindenképpen 20 százalék alatt kell tartanunk!

– De nem fog sikerülni . . .

A JÖVŐ ÁRNYÉKA

